

Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma

Contents

Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma	1
1. Chương 1: Trường Mới Của May	2
2. Chương 2: Cậu Bé Bí Ẩn	3
3. Chương 3: Chiếc Vòng Gỗ	4
4. Chương 4 & 5: Vụ Bất Cốc Kỳ Lạ & Tiểu Hồn Ma Là Cậu	6
5. Chương 6 & 7: Lời Tổ Tình Của Du & Câu Trả Lời Từ Cô Gái Nhỏ	9
6. Chương 8: Du Đã - Từng - Trưởng - Thành ?	11
7. Chương 9: Bãi Biển Chỉ Có Hai Người	13
8. Chương 10: Bí Mật Của Tiểu Hồn Ma	15
9. Chương 11: Đêm Trong Biệt Thự	16
10. Chương 12: Ước Mơ Nhỏ Của Du	18
11. Chương 13: Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn	20
12. Chương 14: “nhân Tình” Của May Lộ Diện	22
13. Chương 15: Lớp Trưởng Minh An - Chia Tay	24
14. Chương 16: Giận Nhau Là Để Hiểu Nhau	25
15. Chương 17: Câu Chuyện Cũ	27
16. Chương 18: Sinh Nhật Khó Quên	29
17. Chương 19: Tôi Đã Chán Khi Phải Yêu Một Hồn Ma !	30
18. Chương 20: Trở Về Với Cát Bụi ?	32
19. Chương 21: Thực Sự, Chị Rất Yêu Em !	34
20. Chương 22: Vì Sao Lại Trở Về ?	35
21. Chương 23: Lại Được Bên Nhau ?	36
22. Chương 24: Dòng Máu Nóng Trở Nên Lạnh Đen !	38
23. Chương 25: Nỗi Lòng Ẩn Giấu Vào Tim	39
24. Chương 26: Đêm Giáng Sinh	40
25. Chương 27 [end]: Tạm Biệt, Tiểu Hồn Ma !	42
26. Chương 28 [ngoại Truyện] : Ai Bảo Yêu Tiểu Hồn Ma Sẽ Không Hạnh Phúc?	43
27. Chương Góc: Thông Báo Và Quảng Cáo	44

Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma

Giới thiệu

Cậu là một hồn ma, cô là một cô gái bình thường. Thế mà tình yêu lại nảy nở giữa hai con người ấy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-mot-tieu-hon-ma>

1. Chương 1: Trường Mới Của May

Từ Thiên Anh, 17 tuổi, có biệt danh là May - cô gái đáng yêu với một nét đẹp hoàn hảo của một người con lai. Là người có một mái tóc đen huyền, suôn óng xoã ngang vai, May sở hữu một khuôn mặt đẹp thanh thoát tựa thiên thần và đôi mắt như biết nói. Có lẽ sẽ không ngạc nhiên gì khi nói May luôn được rất nhiều người yêu mến.

Từ nhỏ, May đã sống cùng với ba mẹ tại Việt Nam. Trải qua những năm tháng tuổi thơ hồn nhiên ngày nào, giờ thì cô đã là một nữ sinh trung học. Với mục đích cho cô có được một môi trường học tập tốt hơn, gia đình May đã gửi cô từ một vùng ngoại ô nhỏ lên trường Hermann Gmeiner - một trong những ngôi trường phổ thông bậc nhất thành phố sương mù Đà Lạt. Và rồi từ đây, số phận và định mệnh của May đã bắt đầu một trang mới.

Nơi May chuyển đến lúc này đang là mùa mưa. Những hạt mưa bụi lất phất rơi, bám cả vào áo và cặp May làm cô khẽ run người lên vì lạnh. Cả năm hai của trường đang xôn xao vì cô bạn mới chuyển đến. May đang lúc còn ngại ngùng đi dọc hành lang trường để tìm lớp học thì một thầy giáo đi lại cất tiếng gọi cô :

- Em là Thiên Anh phải không ? Theo thầy đến lớp học mới nào !

May khẽ gật đầu và đi theo người thầy nọ. Rie Trần - thầy giáo chủ nhiệm dẫn May đến lớp và giới thiệu cô với mọi người :

- Các em thân mến, đây là May. Cô bé sẽ học tại lớp chúng ta. Các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé !

Rồi May mỉm cười, cô cúi đầu như là đang thay thế cho một lời chào làm quen. Mái tóc dài của May rơi nhẹ nhàng ra phía trước trông rất duyên. Tiếng vỗ tay vang lên, cô đã được chào đón. May cảm thấy rất vui, đôi bàn tay đã không còn run như lúc vừa đến đây nữa.

Có tiếng bàn tán xôn xao :

- Trông cô ấy đẹp quá !

- May đáng yêu thật !

- Nhìn đôi mắt màu nâu của cậu ấy kìa. Dường như là con lai ?

Cô mỉm cười, bỏ qua những lời mời ngồi chung của các bạn khác, May đồng ý ngồi cạnh một cô bạn có mái tóc màu nâu ngắn tên Lam. Và rồi cô hít vào một hơi thật sâu để tạo ra một lực giúp bản thân cảm thấy thoải mái hơn.

Giờ ăn trưa tại căn tin trường, May biết được mình lại được ở chung phòng ký túc xá với Lam và một cô bạn khác nữa là Thanh. Hai cô bạn này rất thân với nhau và họ hứa giúp đỡ May thích nghi dần với cuộc sống mới. Cô cảm thấy rất vui vì điều đó.

*

Con đường từ trường về phòng ký túc xá là nơi mà các học sinh có thể đi bộ. Đó là một con đường đê khá cao. Một bên là con sông nhỏ lúc nào cũng nghe được tiếng nước chảy tí tách. Bên còn lại là cây xanh, rất nhiều cây xanh tựa như một khu rừng. May rảo bước thật chậm để quan sát kỹ con đường mà sau này sẽ trở nên thân thuộc với mình. Đang ngó nghiêng mọi thứ xung quanh, May chợt dừng lại bên một cây thông nhỏ chỉ cao quá hông cô bé. Nó sẽ chẳng có gì là đặc biệt nếu không có một vật gì đó rất lạ nằm dưới gốc cây.

- Oa, là một chiếc vòng. Đẹp quá! Của ai đánh rơi thế nhỉ ?

Nhìn kỹ thì nó là một chiếc vòng bằng gỗ với các hạt lục giác được cắt gọt rất tinh xảo. May chỉ định ướm thử vào tay mình. Nhưng vừa đeo vào thì như có luồng điện chạy qua người làm cô rung mình. Rất nhanh sau đó trời bỗng đổ mưa, May hốt hoảng :

- Sao bỗng nhiên trời lại mưa thế này ? Về nhà thôi.

Rồi May chạy thật nhanh về ký túc xá để không phải bị ướt sũng bởi cơn mưa bất ngờ, đáng ghét ấy. Nhưng cô nào hay biết, lúc này ở phía sau cũng vừa vụt xuất hiện một bóng người, đang chăm chú dõi theo cô.

2. Chương 2: Cậu Bé Bí Ẩn

Khu nhà ở cho học sinh nơi đây thật đẹp. Gồm ba dãy nhà ghép lại thành hình chữ U và được dán một thứ gạch đỏ cao cấp. Phòng nào cũng rất rộng rãi, có máy điều hòa cùng với tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp thức ăn. Dẫn May vào, cô bạn Thanh ngại ngùng nói :

- Bọn mình đã ở đây từ trước nên xin lỗi, May chịu khó ngủ ở chiếc giường cao nhất trên kia được không ?

- Ủ, có gì đâu ! Nó tuyệt mà. - May mỉm cười.

Trời vẫn còn mưa. Các bạn trùm chăn rồi dễ dàng chìm sâu vào giấc ngủ. Thời tiết lạnh mà được vui mình vào tấm chăn ấm thì còn gì thích bằng ?

*

Trận mưa tối qua đã làm cho con đường ấy trở nên ẩm ướt. May dậy sớm và đi học trước mọi người để bản thân có thêm thời gian nhìn ngắm mọi thứ xung quanh. Khi đi ngang qua khu rừng, vì đường quá trơn nên May bỗng trượt chân té ngã. Rồi từ phía xa, sau lớp sương mù trắng toát, có dáng người đi lại thật nhanh. Là một cậu bé. Thế là cậu đỡ May đứng dậy, hỏi :

- Chị có sao không ?

- À, không sao. Cảm ơn em. - May trả lời

Và rồi cô nhìn xuống chiếc váy đồng phục dài quá gối của mình, một vết bẩn trượt dài trên đó.

- Thôi chết, váy chị bẩn hết rồi.

- Đâu ? Để em xem... - Cậu bé chạm tay vào vết bẩn và... - Đâu có. Làm gì có vết bẩn nào ?

Quả thật, chiếc váy chẳng hề có lấy một vết gì để gọi là bẩn, May tròn mắt :

- O... Sao kỳ lạ vậy ? Lúc nãy rõ ràng nó rất bẩn mà ?

- Chắc do trời nhiều sương mù quá nên chị nhìn lầm rồi đấy.

- À... Chắc vậy rồi ! Cảm ơn em lần nữa nhé.

- Không có gì ạ. Thôi, chị mau đi học đi.

Sau câu nói đó, cậu bỏ đi rất nhanh làm May có phần lúng túng :

- Đây... - Cô định hỏi gì đó nhưng lại thôi.

Cả ngày hôm ấy ở trường, May cứ phải thắc mắc mãi về sự việc lúc sáng ấy.

*

Tối đó, cô mang tập sách ra sân trước học bài. Có một vài học sinh cũng rời phòng ra đây như cô. Họ đi dạo, hóng gió hoặc học bài cho ngày mai. Vì khu ký túc xá này nằm biệt lập trên một ngọn đồi nhỏ nên không khí lúc này có phần se lạnh và dịu mát vô cùng. Học được một lúc, May giật bắn người ra khi thấy cậu bé lúc sáng đang đứng ở bụi cây gai gần chỗ mình. Lúc đầu cô có phần hơi sợ nhưng rồi cũng liều lĩnh cất tiếng gọi :

- Này, vào đây đi. Sao lại đứng đây ?

Cậu bé tiến lại gần May, mỉm cười :

- Chào chị. Mình vừa gặp nhau lúc sáng đấy. Chị khỏe chứ ạ ?

- Ô... Chị khỏe. Nhưng tối rồi, sao em lại ở đây ?

- Em đi dạo ạ.

- Nhà em ở gần đây a ?

- À... Ừm... Vâng ! Cũng gần ạ.

- Uhm lại đây ngồi đi ! - May nói và chỉ tay về phía băng ghế gần đấy.

Hai người họ nói chuyện rất vui, trông có vẻ khá hợp nhau. Từ khi đến đây, lần đầu tiên May mới có cảm giác vui vẻ, thoải mái như thế.

- Thôi, em về chị nhé ! - Cậu chợt đứng dậy, nói.

- Ô... Sao thế ?

- Không ! Tại trời... tối lắm rồi mà chị. Với lại chị cũng phải ngủ mà.

- Ừ ha. Thế... - May định nói gì đó.

- Chị yên tâm. Em hứa sẽ đến đây chơi khi nào em rảnh mà - Cậu như đoán được suy nghĩ của May.

- Thật nhé. Hứa rồi đấy !

- Tạm biệt chị. À mà em biết chị tên gì rồi. May ! - Cậu nói và đi rất nhanh ra xa.

- Tạm biệt em ! - May vẫy tay.

Rồi cô quay vào trong, chợt bắt gặp Lam đang đứng ở phía sau :

- Trời, cậu làm tớ hết hồn à...

- Cậu nói chuyện với ai đấy May ?

- Một cậu con trai, nhóc nói chuyện với tớ từ nãy đến giờ đấy. - May cười đáp.

- O ? Tớ có thấy ai đâu nào?

- Thì nhóc ấy về rồi mà.

- Ừ, thôi vào ngủ đi cậu. Muộn rồi đấy ! - Lam nói và cảm thấy có chút khó hiểu.

3. Chương 3: Chiếc Vòng Gỗ

Ngồi trên giường với cây đèn bàn le lói, May cố gắng học cho xong bài học của ngày mai. Không khí se lạnh về đêm khiến tâm trạng cô gái nhỏ càng thêm kỳ lạ. Khẽ gấp trang sách lại, May trầm ngâm :

- Tệ thật. Gặp hai lần rồi mà vẫn chưa hỏi được cậu ấy tên gì...

Rồi cô vói tay tắt đèn, đắp chăn ngang vai và bắt đầu ngủ. Nhưng đến nửa đêm, May chợt thức giấc thì thấy có bóng người đứng ở ngoài cửa sổ nhìn vào. Tuy chỉ có ánh trăng hắt vào thứ ánh sáng mờ mờ nhưng cũng đủ để cô nhận ra chính là cậu nhóc ấy. May tròn mắt như thể không tin vào điều mình đang nhìn thấy. Làm sao cậu có thể đứng ngoài đó giờ này được trong khi đây là lầu hai cơ mà?

Cố lấy lại bình tĩnh, cô dụi mắt nhìn lại thì bóng người lúc nãy đã không còn. May nằm xuống và cố dỗ lại giấc ngủ, tự nhủ rằng những gì mình vừa nhìn thấy chỉ là ảo ảnh thôi.

Hôm sau, May đi dạo sau giờ tan học. Không hiểu sao cô lại có ấn tượng với con đường đi học này mặc dù bản thân đã đi qua nó rất nhiều lần rồi. May chọn dừng lại ở một khúc đê nhỏ và ngồi xuống. Phía dưới chân cô là dòng nước đang chảy róc rách. Nước trong veo, May có thể nhìn thấy những chú cá đang bơi trong đó. Đang lúc ngắm nghía mọi thứ xung quanh thì cô như bị ai đó bịt mắt lại từ phía sau :

- Hãy nói xem ta là ai ?
- Nhóc ! Đúng không ?
- Sao chị biết ? - Cậu buông tay ra và đi vòng lên phía trước.
- À chắc do tay em hơi lạnh nên chị mới nhận ra đấy.
- Ủm, vì có lúc máu em lưu thông không đều ấy mà.
- Phải thế không ? Mà thôi, em ngồi xuống đi.
- Ủm.

*

- Chị làm gì ở đây, tan học lâu lắm rồi mà ?
- À, chị về rồi trở lại. Tại muốn ngắm cảnh tí đó mà.
- Trông chị đáng yêu thật đấy. Nhất là đôi mắt kia ! - Cậu khẽ nhìn vào đôi mắt ấy như chú bé vừa tìm được một cây kẹo ngon lành.
- Cảm ơn em. - May cười và cúi đầu xuống vì ngượng.

Đôi mắt ấy chợt nhìn ra phía xa. Cậu vẫn tiếp tục nhìn vào đó, yên lặng. Đến bây giờ cậu mới có thể nhìn kỹ May : một nét đẹp trong sáng, thơ ngây làm sao ấy. Cậu như đã bị cuốn hút vào vẻ đẹp của thiên thần kia. Bỗng :

- Chị có chiếc vòng đẹp quá này !
- O... Không phải của chị đâu. Chị nhặt được nó ở đằng kia.
- Một chiếc vòng bằng gỗ trầm hương với 36 hạt gỗ hình lục giác. Mỗi hạt gỗ chạm khắc hình một loài hoa...
- Sao em biết rõ vậy ?
- Em... Tại em thấy nó đẹp nên nhìn suốt buổi tối hôm qua đấy mà.
- À, ra vậy.
- Mà này... Chị ơi !
- Sao thế Du ?
- Chị có thể luôn đeo chiếc vòng này được không ?
- Nhưng tại sao ? Chị còn định sẽ tìm và trả lại cho người đã đánh rơi nó đấy.
- Thì lúc nào tìm được rồi trả sau. Vì khi đeo nó, chị May sẽ... trông đẹp lắm ạ.
- Ủ - May mỉm cười.

Suốt buổi nói chuyện, cậu đã khiến May cười liên tục. Vì có lẽ cậu thích nhìn hình ảnh đáng yêu của cô những lúc vui vẻ thế này đây.

*

Tối đó, chờ mãi mà không thấy cậu bé ấy đến chơi, May quyết định không đợi nữa. Thấy trời đã khuya, cô trở lại phòng. Nằm trên giường, cô thả dòng suy nghĩ :

“Cậu nhóc đó kì lạ quá. Lúc nào cũng xuất hiện bất ngờ, như thể là luôn ở cạnh mình vậy? Bàn tay thì lúc nào cũng lạnh lẽo, là do có vấn đề về máu huyết thật sao? Với cả lúc chiều cậu ấy còn mô tả chiếc vòng tay rất rõ ràng như thể đã rất thân thuộc với nó rồi vậy. Chuyện này rốt cuộc là sao nhỉ?”

4. Chương 4 & 5: Vụ Bắt Cóc Kì Lạ & Tiểu Hồn Ma Là Cậu

Hôm nay là ngày thứ bảy đẹp trời. Sau khi tan học, May đến thư viện để tìm đọc quyển Twilight mới nhất. Do rất thích tập tiểu thuyết này nên mãi đến 7:30 tối cô mới rời khỏi thư viện và đi về ký túc xá. Đang đi trên đường, bỗng có người nào đó bịt mắt May lại, cô cười :

- A... Nhóc đây à ? Hôm nay tay em ấm quá.

- Phải rồi, phải rồi. Tay em hôm nay ấm lắm. - Có tiếng trả lời, không phải giọng của cậu bé kia.

May quay người ra phía sau, hốt hoảng khi thấy sau lưng cô lúc này là một đám người lạ mặt. May hốt hoảng :

- Các... Các người là ai ?

Đáp lại câu nói đó của cô là một chiếc khăn tẩm thuốc mê chụp ngay vào mặt. May ngất đi sau đó.

*

Lúc tỉnh dậy, cô thấy mình đang bị trói ở một nơi vắng vẻ vô cùng. Tiếng hát và có cả tiếng nhảy múa ở phía xa kia. May bị đánh thức bởi thứ âm thanh ồn ào, hỗn tạp đó. Tuy vẫn còn mơ màng vì thuốc mê nhưng cô vẫn biết được nơi đây là một khu rừng vắng vẻ. Trời đã tối, xung quanh chỉ có tiếng ếch kêu liên hồi, ghê rợn. Đằng kia, có đám người đang ca hát. Bỗng, một tên đứng dậy tiến lại gần cô, nói :

- Trông cô bé đáng yêu quá nhỉ ?

- Thả tôi ra. - May hoảng hốt.

- Thả à ? Không thể nào... Lại đây tụi bây! - Tên đó hét lớn.

May vùng vẫy, cố sức thoát khỏi sợi dây trói chặt đang bao quanh cô. Rồi cô khóc vì bản thân đang rất sợ hãi, cô sợ điều gì đó không hay sẽ xảy ra với mình.

Bất chợt, có tiếng người vọng ra từ trong những bụi cây :

- Mau thả chị ấy ra !

- Là em đúng không ? - May gạt nước mắt đi và nhìn xung quanh.

- Vâng ! Có em ở đây rồi. Chị đừng sợ.

- Ai đó ? Ra mặt đi ! - Một tên hét lớn, những tên còn lại thì ngó nghiêng xung quanh.

- Thả chị ấy ra. Bằng không các người sẽ khó sống đấy ! - Tiếng nói vẫn vọng ra khắp khu rừng.

- Đừng tưởng tụi này sợ người. Có giỏi thì ra ngoài đây nói chuyện đi !

Rồi bọn họ lại nghe có tiếng ai đó nguyền rủa giận dữ :

- Ta nhắc lại lần nữa : Các... người... có... thả... chị... ấy... ra... không ?

Câu nói được phát ra với một giọng điệu hết sức ghê rợn. Tiếp theo đó, gió nổi lên, cuốn bay hàng vạn chiếc lá khô khỏi mặt đất. Bọn người bắt cóc kia lạnh toát, lắp bắp không nói được lời nào. Họ dần lùi lại, lùi lại. Rồi không ai bảo ai, bọn chúng chạy đi xa, chạy khỏi nơi đáng sợ ấy.

Rồi cậu nhảy ra khỏi bụi cây, bước chân như nhanh hơn tiến về phía May :

- Chị có sao không ? - Cậu ngồi xuống cạnh cô nhẹ nhàng hỏi.
- Chị sợ lắm ! - May khóc và vẫn còn rất run.
- Đừng sợ, em đã ở đây rồi mà - Cậu cẩn thận lau nước mắt cho May và trấn an - Không khóc nữa nha, chị mà khóc thì đôi mắt này sẽ không còn đẹp nữa đâu !
- Ừm. Nhưng chị bị trói chặt lắm. Làm sao mà chị thoát khỏi đây được?
- Không sao ! Nút thắt nhỏ mà. - Cậu chạm tay vào dây trói, tức thì nó tuột ra khỏi người cô.
- Làm sao mà... - Cậu công May lên, cắt ngang câu nói của cô.
- Chị nên nhắm mắt lại đi. Em sẽ đưa chị về !

Được cậu công trên lưng, May cảm nhận được mình đang di chuyển rất nhanh. Tiếng gió mạnh vù vù tạt qua bên tai liên tục. Được một đoạn, May lấy hết can đảm mở mắt ra xem thử. Thì ra, cậu đang công cô chạy như bay. Thế là May càng có thêm cơ sở tin rằng cậu bé này có gì đó không bình thường. Nhưng sao May lại không có chút sợ hãi, trái lại cô còn cảm thấy rất an toàn. Rồi đôi tay cô nhẹ nhàng ôm lấy cổ cậu bé và gục đầu vai cậu, nhắm mắt lại.

Về gần đến ký túc xá, May được cậu thả xuống :

- Chị vào nhà đi. Chắc là giờ này hai người bạn kia cũng đang lo lắng cho chị lắm đó!
- Sao em lại dừng ở đây ?
- Em sợ nếu mà còn công chị thì bạn bè sẽ thấy rằng chị đang lơ lửng mất.
- Ừ. Chị đoán được rồi ! Nhưng...
- Còn việc gì sao ?
- Chị có rất nhiều việc muốn hỏi em...
- À, thì ra là chuyện này ! Ngày mai em sẽ kể cho chị nghe. Còn bây giờ chị về phòng và ngủ đi. Muộn lắm rồi đấy !
- Được rồi, tạm biệt em !
- Tạm biệt chị May nhé... - Cậu bé nói và dần biến mất sau làn sương đêm.

Chương 5: Tiểu Hồn Ma Là Cậu

Khi May về đến cổng ký túc xá, Thanh và Lam đã chờ sẵn ở đó tự bao giờ. Họ sốt sắng :

- Cậu đã đi đâu vậy ?
- Trời ạ ! Cậu có biết bọn tớ lo cho cậu lắm không, May ?
- Ó... tớ... Tại truyện hay quá! Tớ mãi đọc nên quên mất thời gian - May tìm một lý do vì không muốn họ suy nghĩ nhiều.
- Thôi, về là tốt rồi. Vào trong tắm rửa rồi ngủ đi cậu.

Một ngày dài khép lại. May thầm cảm ơn cậu bé đã cứu mình hôm nay. Rồi ngày mai đây, khi biết được sự thật, dù thế nào đi nữa thì May cũng sẽ chấp nhận nó.

Ngày chủ nhật bình yên cũng đã đến, May lại ra bờ đê ấy và ngồi xuống nơi quen thuộc. Đang buông thõng đôi bàn chân xuống làn nước mát thì có giọng nói phát ra từ phía sau lưng cô :

- Dường như chị đang nghĩ về em thì phải ?
- May im lặng, giọng cậu bỗng pha lẫn chút ý cười :
- Chị đang nhớ em đấy à ?

- Không! À mà có. Chị nghĩ rằng mình biết em là ai đấy.

- Thế... chị không sợ sao ?

- Sợ? Tại sao lại phải sợ chứ?

- Tại em nghĩ chắc ai cũng sẽ sợ... thứ ấy thôi.

- Thì ra đây là lý do mà em đã giấu chị ngay từ đầu ?

- O... em...

- Chị có thể hiểu. Nhưng làm sao lại phải sợ một cậu nhóc dễ thương đã cứu chị nhỉ ?

Cả hai mỉm cười, rồi cùng im lặng. Một lúc sau, cậu nói :

- Không định hỏi gì về em sao ?

- Chị nghĩ là em sẽ nói những gì mà em muốn.

Thế rồi, cậu kể cho May nghe chuyện của mình. Một ngày của hai năm trước, cậu đã phải trở thành một hồn ma sau khi gặp phải một vụ tai nạn và qua đời trong khu rừng này. Chẳng một ai biết về điều đó, bao gồm cả bạn bè và gia đình cậu. Vị thần chủ quản linh hồn tốt bụng đã không bắt cậu đi ngay, vì một số lý do.

- Chị có biết vì sao chỉ chị mới có thể thấy em, còn những người khác ít ai thấy được không ?

- Tại sao vậy ?

- Là nhờ chiếc vòng mà chị đeo đấy. Nó trước đây là của em.

- À, thì ra là thế. Thảo nào em có thể nói rõ đặc điểm của nó như vậy.

- Chị thử tháo nó ra một lúc rồi đeo lại xem.

May làm theo. Lúc tháo ra, cô bé chỉ thấy mình chỉ ngồi một mình ở đây, cậu đã biến mất. Và rồi khi đeo trở lại, thì cậu vẫn đang ngồi cạnh cô đây mà.

- O...

- Chị đừng tháo nó ra nhé. Làm thế chị sẽ không thấy được em nữa đâu.

- Biết rồi, chị sẽ luôn đeo nó bên mình. À... Mà biết em đã lâu nhưng vẫn chưa biết tên em là gì?

- Em là người đặc biệt, nên làm gì có tên ?

- Sao thế được ? Em đùa hả?

- Vì em muốn được chị gọi là “nhóc” đấy mà.

- Đừng chọc chị nữa.

- Nếu đã nói thế thì... hay chị đặt tên cho em đi.

- O... à... Hay gọi em là Du đi. Có nghĩa là một loại giai điệu đấy.

- Em thích lắm ạ. Thế tên May thì nghĩa là gì ?

- Chị... không biết. Du dám chọc chị hả ? - May vừa nói vừa vỗ vai cậu.

Suốt những ngày sau đó, hôm nào cậu cũng đến chơi với May. Cậu làm cho bản thân cô thấy rất vui và dường như đã quen dần hơn với cuộc sống ở đây rồi. Du chính là một người bạn mới, một cậu con trai đầu tiên cô thân thiết kể từ khi đến đây, cảm giác thật sự rất đặc biệt.

Nhưng người và hồn ma trở thành bạn, có thể không?

5. Chương 6 & 7: Lời Tỏ Tình Của Du & Câu Trả Lời Từ Cô Gái Nhỏ

Một ngày kia, sau khi tan học, đang đi về thì Du từ phía sau đi đến, bịt mắt cô lại :

- Thôi nào Du, chị suýt ngã rồi này - May nhận ra cậu nhờ đôi bàn tay lạnh ấy.
- Chị đi học về rồi đấy à ? - Du vừa nói vừa đi vòng ra phía trước.
- Ủ, sao hôm nay em ra đây sớm thế ?
- À... Em có chuyện muốn nói với chị đấy.
- Là chuyện gì thế nhóc ?
- Chà... Ngại thật đấy. Chị bình tĩnh nhé ! Em muốn nói rằng em... Em thích chị !

May lặng người sau câu nói đó của Du. Vì nó quá bất ngờ :

- Sao cơ ? Sao em lại nói thế ?
 - Ó... Chị không thích điều đó à ?
 - Trước giờ chị chỉ nghĩ em là bạn thân. Với lại em còn nhỏ tuổi hơn chị nữa mà...
- Bản thân May không hiểu sao câu nói đó lại vọt ra khỏi miệng mình, cứ như vô thức.
- Nhưng... Em...
 - Đừng nói chuyện này nữa được không ? - May hơi giận.
 - Được ! Nếu như chị muốn, em sẽ không làm phiền chị nữa - Du nói và bỏ đi đâu mất.
 - Du ! Du ! - May gọi nhưng không còn kịp nữa, cậu đã đi mất rồi.

Suốt buổi chiều hôm ấy, May cứ ngồi lì trên giường suy nghĩ vẩn vơ. Thực lòng mà nói thì cô đang rất buồn. Có lẽ bản thân vừa nói gì đó làm tổn thương Du mất rồi.

- May này, đi tắm trại với lớp không ? - Có tiếng Lam vọng lên.
- Thôi không đi đâu, tớ còn nhiều bài tập lắm. - May uể oải đáp.
- Vậy thôi bọn tớ đi nhé. Cậu ở lại một mình nhớ cẩn thận đấy.
- Tớ biết rồi, các cậu đi chơi vui vẻ nha !

Chỉ còn một mình, May lại thả dòng suy nghĩ với một mớ câu hỏi không thể nào hỗn độn hơn :

- “Sao mình lại nói như thế chứ ? Từ chối vì Du nhỏ tuổi hơn mình ? Hay là do mình không đủ can đảm để tiến đến với một hồn ma ? Hay là còn lý do nào khác ?”

Liên tiếp những ngày sau đó, cô không còn thấy Du xuất hiện nữa. Cậu còn giận sao? Nghĩ đến điều đó làm cô thấy buồn kinh khủng. Biết sao được, lúc ấy May lỡ làm tổn thương người ta bằng việc nói ra những lời vô tình ấy rồi. Chẳng trách sao Du lại bỏ đi, chắc là cậu cũng buồn lắm. Lại ngồi trên giường, hình như có phần hơi nhớ cậu thì phải. Bình thường những lúc thế này, Du sẽ bất ngờ xuất hiện và dọa cô một trận hết hồn rồi. Thú thật, những lúc đó có đôi khi May rất ư là bức mình, có lúc lại cười thầm trong bụng. Nhưng dù thế nào thì cô cũng sẽ bày ra bộ mặt giận dỗi để Du xuống nước xin lỗi trước. Còn bây giờ, đâu có muốn thì vẫn không có ai làm cô bất ngờ như trước nữa.

Chẳng lẽ cô và cậu, không còn cơ hội gặp lại nhau sao chứ ?

Tập tễnh đi trên đường, chợt khóe mắt của bỗng May cay xè đi :

- Về với chị đi, Du ơi !

Bỗng trời mưa, dòng nước mưa như hoà vào dòng cảm xúc của cô lúc này. May khóc nức nở. Mưa mỗi lúc một to, cô gái nhỏ ngã ra đường và tiếp tục khóc. Toàn thân ướt đẫm vì thứ nước mưa vô tình ấy cứ liên

tục xối lên người cô, May ngất lịm đi vì lạnh. Cô đâu hay biết rằng lúc này đây, mình đã được nhấc bổng lên nhẹ nhàng và nằm gọn trong lòng của ai đó.

Chương 7: Câu Trả Lời Từ Cô Gái Nhỏ

Không biết May đã thiếp đi bao lâu nữa. Đến lúc tỉnh dậy thì cô bỗng giật bắn người ra khi thấy có một đôi mắt cứ ghì sát vào mặt mình, trừng to :

- Du ! Là em đó sao ? - May vui sướng reo lên khi nhận ra đó là đôi mắt của Du.
 - Chị tỉnh rồi à ?
 - Chị ngất đi bao lâu rồi nhỉ ?
 - Hai ngày ! - Du đáp gọn lỏn.
 - Thôi đừng nói bằng giọng điệu lạnh lùng đó nữa mà Du...
 - À... Ủm... Chị Thanh và Lam đã chăm sóc cho chị đấy !
 - Em đang gạt chị ! Hai người họ đi cắm trại rồi. Không về sớm vậy đâu !
 - O... Thì...
 - Là em chăm sóc chị. Đúng không ?
 - Đã vậy thì sao ?
 - Điều đó chứng tỏ rằng em đã không còn giận chị nữa ! - May nói và vòng tay ôm lấy cổ Du.
- Cái ôm bất ngờ, khiến Du giật mình suýt ngã :
- Thôi nào chị, người em lạnh lắm. Chị sẽ lại cảm mất.
 - Thì sao nào ? Chị thích mà!
 - Chị vừa nói gì thế ?
 - Chị muốn nói rằng : chị... khát nước quá !
 - Trời ạ ! - Du nói và lùi lại để cô có thể với tay ra lấy cốc nước.
 - Hai ngày nay chị làm em lo chết đi được. Ai mà lại dầm mưa bao giờ ?
 - Tại em không ra chơi với chị đấy. Chị nghĩ chỉ có cách đó mới làm em xuất hiện thôi...
 - Ôi trời, đúng là ngốc mà. - Du nhéo mũi cô - Làm ơn đừng tái diễn việc này nữa được không ?
 - Không ! Chị sẽ còn làm nữa đấy.
 - Sao cơ ?
 - Cho đến khi nào em không rời bỏ chị nữa thì thôi.
 - O... Vậy là chị...
 - Uhm, chị nghĩ rồi. Dù em có là gì đi nữa cũng không quan trọng. Miễn sao chúng ta cảm thấy vui khi ở bên nhau là được rồi, Du nhỉ ?
 - Chị May... - Du nắm chặt lấy tay cô.

Cuối cùng, May cũng đã tìm được lý do cho việc mình đã từ chối Du hôm đó. Tất cả là vì May sợ rằng người và ma là hai thế giới khác nhau, làm sao mà có kết quả được? Nhưng nhìn lại thời gian qua đã chứng minh cho May thấy một điều : chẳng phải cô đã cảm thấy rất vui và thoải mái mỗi lần ở cạnh cậu ấy hay sao?

Tối đó, Du lại vào thăm cô qua lối cửa sổ. Cô chợt nhớ đến điều gì đó, khẽ cười :

- Em đã quen với việc vào đây qua cửa sổ rồi chứ nhỉ?
 - Hai lần rồi nên cũng có chút kinh nghiệm.
 - Hai lần?
 - Lần đầu tiên hình như cách đây tầm hai tháng rồi thì phải. - Du vò vò mái tóc như muốn nhớ ra điều gì đó.
 - O... Vậy lúc chị vừa đến đây, bóng người ngoài cửa sổ lần đó là em sao?
 - Ủ. Em đứng ngoài đấy nhìn chị suốt đêm luôn đó.
 - Đáng ghét ! Em có biết đáng chị khi ngủ trông xấu lắm không? Vậy mà còn...
- May ôm mặt xấu hổ, nhỏ nhẹ mãi cậu mới có thể gỡ được bàn tay cô xuống, mỉm cười :
- Không xấu ! Rất xinh. Chị May lúc nào cũng dễ thương hết nha.
 - Du xấu tính !
 - Mà chắc có lẽ em đã thích May từ cái lần đó chẳng? - Du bồng thừ người ra, nét mặt lộ rõ vẻ suy tư.
 - O... Ngắm đáng ngủ mà thích luôn à?
 - Cũng có thể là trước đó nữa đấy !
 - Rốt cuộc là từ lúc nào? - Đáng điệu mập mờ của cậu khiến May nổi cáu.
 - Ai mà biết được ? Tình cảm mà, làm sao mà biết lúc nào nó tới đâu !

May đành chịu thua trước cái lý lẽ “vô cùng hợp lý” đó, vỗ vỗ bàn tay tỏ ra vẻ tán đồng. Vậy là mọi chuyện cuối cùng cũng qua, kết quả khá là mỹ mãn. Dù May không biết chính xác mình nên vui hay buồn bởi vì : cô đang là bạn gái của một hồn ma, chỉ mình cô thấy, mình cô cảm nhận. Chẳng ai biết đến sự tồn tại của Du nên việc ăn nói hàng ngày cô càng phải thêm chú ý, bởi vì nếu không khéo, mọi người sẽ nghĩ rằng cô đang bị bệnh tự kỉ nên cứ nói chuyện một mình suốt thôi. Miệng đời nó độc như thế đấy !

*

Trò chuyện mãi đến gần khuya, Du mới đứng dậy nói :

- Thôi em đi May nhé ! Không khéo hai chị kia mà về bất ngờ thì khổ. Họ sẽ hét lên khi thấy chị đang ngồi nói chuyện với một con ma đấy.
- Em lại thế nữa...
- Vậy nhé ! Chị ngủ sớm đi. Tạm biệt ! - Du nói rồi đi ra ngoài theo lối cửa sổ.

6. Chương 8: Du Đã - Từng - Trưởng - Thành ?

Hôm sau , May dậy sớm để đi học. Không ngờ rằng Du đã đứng sẵn trước cổng để đón cô đi.

- Em đúng giờ đấy !
- Vì hôm nay chị phải kiểm tra mà , đúng không?
- O... Sao em biết?
- Vì tối qua, vô tình em nghe được hai chị kia nói chuyện, hình như là bài kiểm tra chất lượng thì phải !
- Ủ, trường mới. Không biết có khó không ? Chị lo quá đi.

Lúc May đang làm bài trong lớp, chốc chốc cô lại nhìn ra cửa sổ - nơi cô có thể thấy Du luôn đứng nhìn vào đây. Cậu vầy vầy bàn tay và làm những hành động để cổ vũ May. Có lúc đã khiến cô cười suýt bật ra thành tiếng.

Buổi kiểm tra kết thúc với việc May chạy ra ôm chầm lấy cậu, mừng rỡ :

- Chị làm được rồi, Du ơi !

- Em biết mà - Du cười - Tặng chị này ! - Cậu đưa cho May một đóa hoa màu tím rất đẹp.

- Oải hương à ? Sao em biết chị thích nó ?

- Vì mái tóc chị có mùi hương này mà. Nhưng chỉ là hoa dại thôi, em hái nó bên bờ suối.

- Chị thích lắm. - May đưa bó hoa lên cánh mũi, cố gắng ngửi thật lâu như để ghi nhớ lại mùi hương đặc biệt ấy, rồi cô ôm bó hoa hoang dại vào lòng. - Cảm ơn Du !

- Ngày mai chị đi chơi với em nhé ? - Du nháy mắt và nở một nụ cười cực đáng yêu.

Thế là May dành cả buổi tối để chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi lần này. Tất cả được cô xếp vào chiếc ba lô nhỏ.

- Để tớ đoán xem, cậu đi dã ngoại hả ? - Cô bạn Thanh cười, nói.

- Thế cho tớ đi cùng với được không ? - Lam cũng nói thêm vào.

- Cậu này, người ta là sắp đi chơi với bạn trai đấy - Thanh nói rồi quay sang May - Phải vậy không, May ?

- Các cậu đừng chọc tớ nữa mà. - Gò má cô bỗng đỏ ửng lên, thật ngại cảm.

- Vậy là đúng rồi nhé ! Ngày mai tớ và Lam sẽ phục thù xem chàng đó là ai...

Và họ cùng đi ngủ sau đó. Nhưng rồi May lại chẳng thể nào ngủ ngay được, tâm trạng cô đặc biệt vui và hồi hộp vô cùng. Ngày mai đây, sẽ là ngày hẹn hò đầu tiên của mình - hẹn hò với một hồn ma.

*

Sáng hôm sau, cô mang balô ra khỏi phòng, lại thấy Du đã đứng đợi sẵn ở ngoài sân :

- Đến sớm nhỉ ?

- Vì em đã đợi ở đây từ tối qua mà. - Du bình thản trả lời.

- Sao cơ ? - May tròn mắt nhìn cậu.

Hai cô bạn tò mò kia thì háo hức đứng trong phòng nhìn ra, nhưng tuyệt nhiên chỉ thấy May đi một mình :

- Sao ? Đi dã ngoại một mình thôi á ? Bạn trai đâu ?

*

- Này, chị định đi bộ thể này mãi sao ? - Du hỏi khi đã đi được một quãng đường khá xa ký túc xá.

- Chứ chị biết làm gì đây ?

- Đứng yên đây đợi em một tí nha. - Du nói và bỏ đi đâu mất.

- O...

Lát sau, May thấy một chiếc BMW từ xa chạy đến và vừa vặn phanh lại ngay chỗ cô đang đứng. Lốp kính cường lực màu đen từ từ được hạ xuống, May ngạc nhiên khi thấy một người đeo chiếc kính đen đang ngồi ở hàng ghế lái :

- O... Đây là...

- Em đây. Chị không nhận ra à ? - Du tháo chiếc kính đen ra, nháy mắt nhìn cô.

- Xe của em sao?

- Ủ, mời chị lên xe ! - Du bước xuống và mở cửa cho cô.

Trông Du lúc này khác quá. Cậu thật đẹp với cặp kính mát kia và ra vẻ người lớn hơn trước rất nhiều. May cảm nhận được một điều gì đó thật ấm áp, thật yên bình khi ở bên cậu lúc này.

- Làm gì mà chị nhìn em ghê thế ? - Du cười lên khi bắt gặp cô đang chăm chú nhìn mình.

- O... Không ! Tại thấy Du lạ hơn mọi ngày thôi.

- May thích em trong bộ dạng này chứ ?

- Ủ, thích lắm. Nhìn rất ư là men-ly. Chuẩn ! - May đưa ngón tay cái lên, tỏ vẻ tán đồng.

Du cười, khẽ nhéo nhẹ mũi cô rồi rồ ga phóng xe đi thật nhanh, thật nhanh hơn nữa. Đường như, cậu là người rất đam mê tốc độ thì phải?

7. Chương 9: Bãi Biển Chỉ Có Hai Người

Đường như Du đưa cô ra khỏi khu trường học rồi. Qua cả khu phố lớn ồn ào, tấp nập của thành phố ngàn hoa. Đến một bãi biển vắng lặng, Du phanh xe lại, nói:

- Đến rồi.

- Oa, đẹp quá - May mở cửa xe chạy ngay ra ngoài.

Cả hai cùng nhau nô đùa trên bờ biển. Bãi biển trong xanh, dịu mát đến vô cùng như thể hôm nay là dành riêng cho họ vậy.

Chiều đến, khi chơi đùa đã thấm mệt, May và cậu cùng ngồi xuống ngắm hoàng hôn :

- Chị thích nơi này chứ ?

- Ủ.

- Trông chị đáng yêu quá. Lúc này càng dễ thương hơn. - Du cười.

- Em lại thế nữa...

- Thế không nói vậy nữa ! À mà... Chị thích điều gì ở đây ?

- Mây ! Những đám mây hoàng hôn trên kia thật đẹp. - May ngược nhìn lên cao.

- Thế thì nằm xuống đây ! Chứ nhìn như vậy thì mỏi chết. - Du nói và chỉ vào chân cậu.

- Có được không đây ?

- Không muốn thì thôi vậy. - Du lảng đi.

- O... thì... để chân như như thế thì làm sao mà nằm được ? - May thật xấu hổ, quay mặt đi.

- Thì này ! - Du duỗi thẳng chân ra.

May nằm xuống thật. Phải nói là lấy hết can đảm mới có thể hành động như thế. Và rồi, May ngắm nhìn những đám mây trên cao kia. Có lúc, cô khẽ nhắm mắt lại khi có bàn tay Du chọt vuốt tóc cô. Dịu dàng.

- Du ơi...

- Gì đó chị ?

- Em như thế này bao lâu rồi ?

- Hai năm hơn rồi ạ.

- Thế sao em không đi ? Ý chị là đi hoá kiếp ấy.

- Em cũng đã từng đi. Nhưng em còn vướng một số chuyện gút mắc ở đây. Chưa giải quyết hết thì chưa đến thời điểm để hoá kiếp chị à.

- Thế có gọi là may mắn không nhỉ ?

- Có thể. Biết đâu em lại có cơ hội gặp được một người khiến em ở lại thì sao ?

- Thế đã gặp chưa ?
 - Rồi ! Em đã gặp một cô gái rất dễ thương nha. Người đó không hề sợ khi biết em là ma luôn đấy.
 - À... Vậy hả ?
 - Trái lại, cô ấy còn cho em một cảm giác rất an toàn, chị ạ !
- Đang nói, Du bỗng im lặng nhìn xuống May :
- Sao mà chị nhìn em ghê thế ? Em nói có gì sai à ?
 - Ô, không ! Chị có biết Du đang nói đến ai đâu nào ? - May ngây ngô đáp.
 - Trời ạ, chị là đang ngốc hay giả vờ ngốc vậy ? - Du tức tối - Còn cười nữa à ? Người em nói là chị đấy !
 - Sao ? Bây giờ là em đang nói chị đó hả ?
 - Chứ chị nghĩ là ai vào đây ?

May mỉm cười làm Du không thể nào giận cô được nữa rồi. Cậu nhéo nhẹ chiếc mũi nhỏ của May :

- Đáng ghét thật !

*

- Du này, nói cho chị biết em bao nhiêu tuổi rồi ?
- 15 rồi ạ. Từ đó không thay đổi nữa...
- Nhưng em biết lái xe á ?
- Chút chút thôi. Vì đây là loại xe mới nên em tập lái đến trường và mất mạng.
- Trời ạ...
- Cũng tại tính công tử, hay đua đòi của em mà ra.
- Đáng đời em, cho chừa đi !
- Chị...
- O... Xin lỗi, chị lỡ lời.

Du bỗng đỡ May ngồi dậy. Cậu đứng lên và bỏ đi ra xa, May chạy theo gọi lớn :

- Này Du ! Chị xin lỗi mà.
- Du vẫn lặng đi, không nói gì. Gọi mãi mà cậu vẫn không quay lại làm May cứ chạy dọc theo bờ biển. Nhưng rồi cô vấp phải một vật gì đó và ngã xuống. Du hốt hoảng chạy lại :
- May ! Chị có sao không ? - Du nhìn vào bàn chân đang chảy máu của May.
 - Tại em đấy. Ai bảo đi nhanh quá làm gì ? - May đấm liên tục vào ngực Du và oà khóc.
 - Tại em muốn suy nghĩ một lúc. Đau lắm sao ? - Du lo lắng hỏi.
 - Để chị ngã như vậy mà nói... - May đang nói thì Du bỗng cúi xuống hút máu độc từ chân cô.
 - Này, em làm gì đấy ?... Trời ! - May hoảng hốt khi thấy Du ngược mặt lên với cái miệng đầy máu.
- Du nhả chỗ máu trong miệng ra ngoài và nói :
- Chiếc vỏ sò đó có độc. Không hút máu độc bỏ đi, để cho chết à ?
 - O...
 - O gì mà ơ ? Giờ biết lấy gì băng bó lại cho nó ngừng chảy máu đây ?

Du bắt đầu nhìn xung quanh rồi cậu đứng dậy, cởi chiếc áo thun đang mặc trên người ra. Sau đó dùng răng cắn và xé thành một miếng băng garô dài. Thế là cậu ngồi xuống, cẩn thận băng lại vết thương cho May.

- Ô... - May vẫn đang há hốc mồm kinh ngạc.
- Gì mà nãy giờ cứ ngạc nhiên hoài vậy ? Nhớ bữa sau đền cho em cái áo đấy!
- À... Ừ. Được thôi. - May vẫn không biết nói gì.

8. Chương 10: Bí Mật Của Tiểu Hồn Ma

Rồi Du bế thốc May đứng dậy và bước đi. Cô hỏi :

- Em đưa chị đi đâu thế này ?
- Im lặng ! Nên nhớ em còn giận chị đấy. - Giọng Du nghiêm nghị.
- A, chị biết rồi !

Du dừng lại trước cổng một ngôi nhà. Nó rất đẹp với mái ngói màu nâu và nước sơn màu kem trắng. Trông có vẻ khá rộng và hình như không có người.

- Đây là...
- Biệt thự nghỉ dưỡng nhà em.

Cậu bế May vào trong, ánh đèn có ở khắp nơi làm cho căn nhà thêm lộng lẫy. Du dừng ở một chiếc ghế lớn ngoài phòng khách, đặt May xuống. Và rồi cậu bỏ đi.

- Đi đâu vậy Du? - May hỏi.

Không có tiếng trả lời, cô đành ngồi yên trên ghế. Một lúc sau, Du trở lại với chậu nước trên tay.

- Gì đây ? - May ngơ ngác hỏi.
- Nước còn !
- Để làm gì ?

Trả lời cho câu hỏi của May, Du ngồi xuống và từ từ tháo miếng vải băng trên chân cô ra.

- A... A... - May khẽ run lên khi miếng gạc tẩm cồn chạm vào vết thương của cô.
- Đừng có hét lên như thế chứ ! Người gì mà nhát vậy ? - Giọng Du tuy nghiêm nghị nhưng động tác lại run run.
- May cố gắng kìm chế để không phải hét lên nữa. Cô chịu đựng cho đến khi Du rửa xong vết thương và băng bó lại. Rồi cậu đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài mà không nói gì cả.

Một hồi sau, không thấy Du quay lại, May trầm nghĩ :

“Chắc do Du còn giận nên không muốn nói chuyện với mình đây mà.”

Thế rồi, May cố gắng chịu đau bước xuống đất và đi tìm Du. Đi hết phòng khách rồi đến nhà bếp mà vẫn không thấy cậu đâu. Chợt May nhận ra dáng người quen thuộc đang ngồi trên chiếc xích đu ngoài sân kia, cô tiến lại gần và vô tình nghe được :

- Mình đúng là tệ mà. Đã không bảo vệ được cho May mà còn khiến chị ấy bị thương nữa chứ.
- Du thật ngốc! - May nói và quàng tay qua cổ cậu từ phía sau.
- Ô chị! Sao chị lại ra đây? - Du ngược lên nhìn May.
- Vì em bỏ chị lại một mình. Chị sợ quá chứ sao ? - May cười.
- Ô... Em xin lỗi.
- Thế mà chị tưởng em còn giận chị cơ đấy. Hoá ra là trốn ra đây để tâm sự với cái xích đu này à ?
- Không ! Em không có giận chị. Chưa từng...

- Chị biết. Vì lúc này mặt em trông rất khó coi. Cứ như sắp khóc vậy.
- O... Chị thấy à ?
- Du không biết nói gì nữa. May đã đoán đúng. Đó là lí do tại sao Du bỏ ra đây. Cậu rất sợ May thấy mình trông bộ dạng yếu đuối đó.
- Giờ nói cho chị biết vì sao lúc chiều em lại làm vậy đi ?
- Lúc chị bảo em “Đáng đời” em thấy rất đúng. Vì sự đua đòi nên em đã lái xe khi chưa đủ tuổi. Em không đủ bình tĩnh giải quyết khi nó gặp sự cố. Cuối cùng đã đánh đổi bằng mạng sống của mình.
- Ra là vậy. Nhưng chị vẫn cảm thấy có chỗ khó hiểu nha...
- Chuyện gì ?
- Em mất đã hơn hai năm rồi. Không đến trường, cũng chẳng về nhà được. Không lẽ gia đình, bạn bè không ai nghi ngờ gì sao ?
- À. Trường thì em xin bảo lưu với lý do là đi du học lâu rồi. Em chưa kể cho chị biết rằng cứ mỗi 100 ngày, khi nguồn năng lượng trong người em có đủ, em sẽ trở lại thành người. Lúc đó em sẽ về nhà thăm ba mẹ và em gái, vờ như không có chuyện gì xảy ra.
- Sao ? Có thể trở lại thành người được ư ?
- Ừm, vị thần chủ quản linh hồn tốt lắm. Với những người còn trẻ mà bị chết oan thì ông ấy sẽ cho một đặc quyền như vậy đấy !
- Chị hiểu rồi, thật khổ thân em.
- Lúc trước là thế. Nhưng giờ có chị rồi này, em... em...
- Lại ngại ngùng nữa rồi đấy.
- Thì... Thì, vào nhà nhé. Chắc chị cũng đói rồi phải không ? - Du cười.
- Nhắc mới nhớ, đói meo rồi đây này. Nhưng...
- Biết rồi. Chân đau chứ gì ? Thế mà cũng cố đi ra đây. Thôi để em bế chị vào !

9. Chương 11: Đêm Trong Biệt Thự

Du làm món mì Ý đơn giản và đưa cho May, như một tay đầu bếp chuyên nghiệp.

- Trông hấp dẫn quá ! Sao nỡ ăn đây ? - May chăm chú nhìn đĩa mì và nói.
- Thì nào, chị sẽ đói đấy. Ăn đi, ăn đi... - Du khấn khoản.
- Thế chị ăn đây...
- Có gì cũng đừng chê nhá !

May bắt đầu ăn, nhưng rồi cô khẽ nhăn mặt.

- Sao vậy ? Không ngon hở chị ? - Du lo lắng.

May không trả lời, bày vẻ mặt càng nghiêm nghị hơn.

- Chị đừng nhăn mặt thế nữa mà, để em làm món khác cho chị nha ? - Du cầm đĩa mì định mang đi.

May chụp tay Du lại, đặt đĩa mì xuống bàn :

- Đừng ! Nó ngon lắm, chị rất thích.
- Trời. Làm em hết hồn à. Thế mà cứ tưởng...
- Du biết nấu ăn sao ?

- Biết chứ. Nhưng đã lâu rồi không nấu lại. Từ cái hôm ấy...
- Thế mà vẫn không bị “lục nghề” ha ?
- Chị thấy sao ? Mùi vị tuyệt chứ ?
- Ngon lắm ! - May cuộn thật nhiều mỳ vào trong chiếc nĩa, ăn hết một lượt.
- Chị tham ăn quá đi. - Du khẽ cười và lấy khăn giấy lau nhẹ khoé miệng còn dính chút nước sốt của May.
- Tại chị đói ! Với lại nó ngon quá. - May xấu hổ - À mà sao em không ăn đi ?
- Ăn cũng vậy, không ăn cũng vậy. Thôi chị ơi !
- Sao được ? Em phải ăn một chút đi chứ. Cho chị yên tâm.
- Thôi. Em... quên cách ăn rồi ạ ! - Du xua tay.
- Để chị chỉ cho. Há miệng ra nào... - May cuộn mỳ vào nĩa và đưa cho cậu.
- A... a... Ồ sao nhiều quá vậy ? - Du nói như mắc nghẹn.
- Ăn hết chỗ này cho chị.
- Chắc tắt thở mất thôi ! Chị ác quá.

Cuối cùng cũng xong bữa ăn đầy áp lực của May. Du thở phào nhẹ nhõm :

- Sau này chị đừng làm bảo mẫu nhé. Bọn trẻ sẽ sợ lắm đấy !
- Em vừa nói gì đấy ?
- Ồ, không ạ! Nào có... - Du xua tay, bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội.

*

- Du này, tại sao căn nhà này lại không có người ?
- À, có một lần vì công việc của ba em nên cả nhà chuyển về đây nhưng cuối cùng lại không cần nữa.
- Eo ơi, thế là thành một căn nhà bỏ hoang à ?
- Nào có, thỉnh thoảng ba mẹ em vẫn về đây để du lịch mà. Với lại họ vẫn thường xuyên cho người đến đây để dọn dẹp sau mỗi tháng đấy !
- Ủ, ra là vậy. Khó trách nơi này lại vắng vẻ như thế.
- Ừm, mà này, tối nay chị ngủ ở đây nhé ! - Du nói và đặt May xuống một chiếc giường có đệm dày, rất rộng rãi.
- Thế còn em ? Sẽ ngủ ở đâu ?
- À... à... Bên này ! - Du chỉ tay vào chiếc ghế salon dài cách đó vài mét. - Em sẽ canh chừng chị.

Rồi May nằm xuống, Du kéo chăn lên và đắp cho cô. Sau đó, cậu đi đến chiếc ghế salon nọ nằm xuống và tắt đèn.

- Ngủ ngon May nhé !
- Chúc em ngủ ngon...

Đến nửa đêm, May bỗng tỉnh giấc. Cô nhìn xung quanh bằng thứ ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài hắt vào. Rồi tầm nhìn cũng rơi vào chiếc ghế salon nơi mà Du nằm kia. Nhưng nó trống trơn.

- Á... á... - May hét thất thanh.

Có tiếng gió xạc xào thổi đến. Cửa tuy không mở nhưng đèn bỗng vụt sáng.

- Có chuyện gì thế, chị May ? - Là Du.

- Em đi đâu đấy ? Chị đã không thấy em ở bên đó ? - May bật khóc.

- À, em đến phòng đọc sách. Lúc này em nằm đấy cho chị yên tâm thôi. Chứ em có ngủ được đâu. - Du ngồi xuống cạnh May.

- Nhưng... - May khóc thút thít và gục đầu vào bờ vai lạnh lẽo của Du. - Chị sợ lắm !

- Chẳng lẽ chị vẫn cảm thấy không an toàn ngay cả khi đã có em ở đây sao?

- Không phải vậy. Chị đã rất hốt hoảng khi không thấy em...

- Ngoan, đừng khóc nữa ! Chẳng phải bây giờ em đã ở đây với chị rồi sao ?

- Được rồi, chị sẽ không sợ nữa đâu...

- Vậy bây giờ chị hãy nằm xuống và ngủ tiếp đi. Em sẽ ngồi đây canh chừng chị. - Du kê lại gối và đỡ May nằm xuống giường.

- Nhưng... em...

- Em đã nói rồi, em không có ngủ ! Có em ở đây rồi, May đừng sợ. - Du cười để cho cô yên tâm hơn.

Đèn được để sáng, May đã ngủ say. Du vẫn ngồi đấy, yên lặng ngắm nhìn vẻ đẹp của một thiên thần nhỏ đang ở bên cậu lúc này.

10. Chương 12: Ước Mơ Nhỏ Của Du

Sáng hôm sau, May tỉnh giấc và thấy Du nằm gục bên giường. Chắc có lẽ vì mệt nên cậu đã ngủ thiếp đi. Thế là May kéo chiếc áo khoác của mình lại và đắp cho cậu.

- Vậy mà bảo rằng không biết ngủ là gì cơ đấy ! - May cười - Dáng ngủ trông cũng đáng yêu quá đi chứ !

May đưa bàn tay lên định vuốt tóc Du. Nhưng cậu bỗng thức dậy làm May rụt tay lại, giật mình.

- Chị làm gì đấy ? - Du hỏi - Chiếc áo này là sao ?

- Chị... à... chỉ là...

- Sợ em lạnh hử ? Em đã lạnh sẵn rồi mà.

- Thế sao em bảo rằng bản thân sẽ không ngủ ? Em đã ngủ rồi đấy thôi. - May nói và cảm thấy Du có gì đó không bình thường.

- Ủ ha. Sao lạ vậy ? - Cậu cũng bắt đầu ngạc nhiên - May ơi, hôm nay là ngày mấy ?

- 20, sao ?

- Cầm tay em đi này !

- O...

- Ấm lắm đúng không ?

- Có nghĩa là... - May trở mắt nhìn.

- 100 ngày, thời khắc đó lại đến. Bây giờ em đang là con người đấy. - Du mỉm cười.

- Đúng rồi ! Chỉ có con người cơ thể mới ấm và biết ngủ thôi.

Du bỗng đặt tay lên vai May, giọng nghiêm nghị :

- Chị này...

- Sao thế Du ?

- Cho phép em... ôm chị nhé ?

May im lặng không đáp làm nét mặt Du thoáng có chút buồn. Nhưng rồi, thật bất ngờ, May quàng lấy cổ cậu thật chặt. Du có vẻ rất bối rối, cậu lấy hết can đảm đưa tay ôm lấy cô.

- Giờ em còn không sợ rằng mình sẽ làm cho chị bị lạnh nữa rồi. - Du gục cầm vào vai May, thủ thủ.

- Không lạnh, ở bên em tuyệt đối sẽ không lạnh, Du biết không ?

*

- May này...

- Sao ?

- Chị sẽ cùng em làm một số việc chứ ?

- Việc gì thế Du ?

- Chị chỉ cần đi theo em thôi. Đến những nơi em sẽ đến.

May khẽ gật đầu. Thế là cô được Du bế ra xe.

- Mình đi đâu thế ?

- Nơi mà em sẽ đến đầu tiên những lúc thế này.

- Ở đâu mà trông có vẻ quan trọng với em thế nhỉ ?

- Suyt. Không nói đâu nha.

- Đáng ghét !

Du lúc nào cũng vậy, một khi đã muốn giữ bí mật rồi thì cho dù có ép thế nào thì cậu cũng chẳng hề nói. Biết là vô tác dụng, May bày ra vẻ mặt tức tối không thèm nhìn Du nữa. Cứ thế không khí trong xe trở nên hỗn loạn, Du cứ cười toe toét mặc cho cô cứ đánh đấm liên tục vào tay mình.

*

Rồi xe cậu dừng lại trước cổng một ngôi nhà :

- Đến rồi ! Đây là nhà em.

- Hả ? Sao em lại đến đây ? - May giật mình, quên mất là mình đang giận Du.

- Về thăm mẹ em. Với lại em cũng muốn giới thiệu người quan trọng của em cho bà.

- Nhưng...

- Chị yên tâm. Em sẽ nói chị là bạn của em mà.

Rồi một người phụ nữ trung niên ra mở cửa. Trông bà ấy thật hiền lành và phúc hậu.

- Mẹ ! Mẹ ơi ! - Du chạy đến ôm bà ấy.

- Nam Phong ! Con về rồi đấy à ? - Bà quay sang May - Cô bé này là ai thế con ?

- À, đây là May. Chị ấy là...

- Dạ, cháu là bạn gái của Nam Phong ạ. - May bỗng cắt ngang câu nói của cậu.

Phản ứng của Du là giật mình, há hốc mồm kinh ngạc khi nghe câu nói vừa rồi của cô. Còn mẹ cậu, vẻ mặt bà ấy thật vui khi nghe vậy. Bà ôm lấy May :

- Ôi, ta rất vui khi nghe điều đó.

Tiếp theo đó là một bầu không khí rất vui vẻ, ấm áp của một gia đình nhỏ. Mẹ của cậu rất quý May, cô gái nhỏ đã chấp nhận ở bên con trai bà.

*

Tối đó, Du vội vã chạy vào phòng gọi May :

- Chị ! Chị !

May đang đọc sách một cách say mê, không trả lời. Thái độ này làm Du tức tối :

- Chị ơi... Chị à... Nhìn em một cái đi chứ !

- Gì vậy Du ? Chị đang đọc sách mà, nó hay quá ! - May lơ đãng đáp.

- Sao lúc sáng chị lại nói như thế chứ ?

- Chị đã nói gì nhỉ ?

- Đừng bảo là đã quên rồi nha ?

- À... Chuyện chị nói chị là bạn gái của em đó à ?

- Sao chị lại thay đổi như vậy nhỉ ?

- Em không thích điều đó ư ?

- Không phải ! Nhưng... chị đã từng nói...

- Thì bây giờ chị đổi ý rồi. Em không thấy mẹ em đang rất vui đấy sao ?

- Đúng, lần này là nhờ chị cả đấy !

*

- Mà này, em tên là Nam Phong. Sao lại bảo rằng mình không có tên ?

- Thì chết rồi tên cũng chết theo luôn chứ sao ?

- Em đùa chị hả ? - May hét lên và ném chiếc gối về phía cậu.

- Oái. - Du tránh đi. - Mà gọi là Du như thế này cũng hay mà. Một loại giai điệu đấy !

Mặc cho May đang cựa quậy, Du cũng bình thản ôm chặt lấy cô cười ngây ngất. Hạnh phúc đôi khi đơn giản chỉ là những lúc này đây.

11. Chương 13: Hạnh Phúc Đôi Khi Thật Giản Đơn

Bỗng có tiếng gõ cửa, là mẹ Du. Tay bà đang cầm một chậu nước nhỏ, bà ân cần nói :

- Phong này, đây là nước cần. Hãy sát trùng vết thương ở chân con bé nhé. Không khéo sẽ lâu lành lắm đấy !

- Vâng, con biết rồi !

- Cảm ơn bác ạ !

Sau khi được Du băng bó vết thương lại, May như nhớ ra điều gì đó, liền khẽ lay Du:

- Này, Du !

- Sao chị ?

- Tối nay chị phải ngủ một mình à ? - Cô rùng mình.

- Chứ không lẽ em phải canh chừng chị nữa sao ? - Du cười.

- Chị biết ! Không thể để em canh chị mãi được. Bây giờ em cũng cần ngủ mà.

- Thế thì ngủ chung đi ! - Du thản nhiên.

- Hả ? Sao ? - May giật mình.

- Chị làm như em sẽ ăn thịt chị không bằng ấy.

- Không phải... tại... chị...

- Thôi nào, chị cứ nằm ở phía trong này, một hàng gối sẽ được kê ở đây. Còn em nằm sát ngoài đó ! - Du nói và bắt đầu xếp gối ra giường.

- Xếp như vậy chặt lắm á ! Em cứ nằm sát ngoài đó là được rồi. - May cười và nằm xuống.

Còn Du, cậu cũng nằm ở phía ngoài. Đôi tay khoanh trước ngực và bắt đầu ngủ.

Một lúc sau, đang lúc ngon giấc thì Du bỗng giật mình tỉnh giấc vì có một cảm giác tưng tức ở bụng. Có vật gì đó dặt lên thật nặng - là tay của May. Cô thì vẫn ngủ say và tưởng Du là một chiếc gối ấm áp nên đã ôm lấy cậu. Và rồi May ghé sát vào người Du, đầu cô lặng lẽ nằm trên ngực cậu như một điểm tựa yên bình. Cậu cảm nhận được mùi hoa Oải hương trên tóc May. Nét mặt không giấu nổi tâm tư liền khẽ mỉm cười, rồi bàn tay cậu mãi mãi mê mái tóc mượt mà ấy mà ngủ đi lúc nào không biết.

Rồi mẹ Du đi ngang qua, thấy cửa phòng khép hờ nên bà nhìn vào. Một nụ cười bất giác hiện trên môi người mẹ hiền lành ấy. Thế là bà lặng lẽ tắt đèn rồi đóng cửa phòng lại :

- Chúc hai đứa ngủ ngon !

*

Sáng hôm sau...

- Á... á...

Máy hét lên thất thanh vì sau khi thức dậy cô mới nhận ra rằng Du đang ôm mình chặt cứng. Đến nỗi một chút không gian trở mình cũng tước đoạt hết của May. Điều làm cô tức điên lên là tên Du đáng ghét vẫn đang ngủ rất ngon lành.

- Du, dậy ngay cho chị ! - May vỗ vỗ vào má cậu.

Du từ từ mở đôi mắt đang ngái ngủ ra, uể oải đáp :

- Gì vậy chị ? Còn sớm mà...

- Em hãy xem mình đang làm gì đây ?

Câu đảo mắt nhìn một lượt xung quanh. Sau đó thì siết chặt Máy hơn nữa, thảo nhiên nói :

- Thì ôm chị ngủ. Sao ? Vẫn chưa đủ chặt à ?

- Chì giết chết em bây giờ, không có giỡn nha. Mau buông ra ! - May cố gắng kéo tay cậu ra khỏi người mình, nhưng vô dụng.

- Không thích như thế này sao ? - Du cười và thả lỏng tay ra - Vậy thôi, tha cho chị đấy !

- Đồ xấu tính ! Đồ đáng ghét ! Đồ hâm !

Máy tuôn ra một tràng và nhảy xuống giường, đang lúc định chạy ra ngoài thì vừa vắn va vào người mẹ cậu
:

- Hai đứa dậy rồi sao ?

- Ở... bác... Con... - May luống cuống như gà mắc đây chun. - Chào bác buổi sáng a !

- Mẹ, chị ấy chủ động ôm con trước thế mà sáng ra lại đổ thừa cho con đấy ! - Du bày ra vẻ mặt oan ức cực kỳ.

- Em có thôi đi không ? Còn nói nữa ! - May tức tối lườm sang Du.

- Thôi nào hai đứa. - Mẹ câu suýt bắt cười - Cùng xuống ăn sáng đi. Bỏ qua hết, được không ?

- Me xem con bị oan thế mà ! - Du nói như ầm ức.

- Phong đừng chọc con bé nữa nghe không ? Mẹ đánh đòn con bây giờ đây !

*

Một nhà ba người cùng trải qua bữa sáng ấm cúng, vui vẻ. Nhưng cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn, dù rất muốn nhưng Du không thể ở lại đây lâu được. Bởi vì cậu sợ mẹ mình sẽ phát hiện ra sự thật đau lòng này mất.

- Lần nào con cũng về đây có một ngày thế ? Mẹ buồn lắm ! - Mẹ cậu tiễn hai người ra xe.
 - Xin lỗi mẹ ! Vì con... con phải đi học nữa mà !
 - Bác đừng buồn nhé. Chúng cháu sẽ thường về đây chơi mà ! - May ôm chầm lấy mẹ cậu.
 - Tiếc thật, lần này ba con thì đi công tác nên mẹ không có dịp giới thiệu May với ông ấy rồi.
 - Thôi mà mẹ. Để lần sau cũng được mà. Còn nhiều cơ hội lắm !
- Rồi May cùng cậu lên xe, bà đứng nhìn chiếc xe xa dần rồi khuất hẳn.
- Nam Phong, ta rất vui. Nhưng con còn định lừa dối mẹ mình đến khi nào nữa chứ ?

12. Chương 14: “nhân Tình” Của May Lộ Diện

Du vừa lái xe vừa vu vơ hát. Những giai điệu chẳng có trật tự cứ thế được cất lên. May ngoài việc còn hơi tức về sự việc lúc sáng thì cô thấy Du lúc nào cũng đáng yêu.

- Vẫn còn giận em à ?
- Không có...
- Thế sao không nói chuyện ?
- Biết nói gì đây ?
- Chị biết không ? Chỉ cần được ôm chị thôi, với em đó quả là một ước mơ thật xa xỉ.

Câu nói đó làm May giật mình, ý Du là bản thân cậu sẽ trở nên thật vô dụng khi là một hồn ma. Đúng thật là cô đã sai khi cứ mãi giận Du như vậy. Ban đầu chỉ định chọc cậu một chút thôi, ai ngờ cậu trả đũa lại quá hay. Thế là giận. Chứ thật ra, lúc nhận ra có đôi bàn tay đang ôm mình chặt như thế, có ai biết được May đã hạnh phúc biết chừng nào ?

- Xin lỗi May, đừng giận em nữa nhé ! - Du lại nói, câu nói đó đã cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.
- Không hiểu sao May lại trả lời bằng hành động : ôm Du. Một cái ôm vừa đủ để cậu giật mình, suýt chút nữa thì lạc tay lái.
- Chị làm gì đấy ?
 - Đừng nói xin lỗi mà. Chị đã sai khi cứ trẻ con mãi như thế.
 - Chị hiểu là được rồi. Đừng ép mình phải làm vậy. - Du nhìn cô và mỉm cười.
 - Ngay cả khi chị cảm thấy thích thú với nó sao ?
 - Sao cơ ? Chị vừa nói gì ?
 - Tập trung lái xe đi nào. Đừng hỏi mãi thế chứ !
 - Sao lại lảng đi như vậy nhỉ ? - Du vỗ nhẹ vào lưng cô mỉm cười.

*

- Giờ chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo ?
- Về ký túc xá của chị. Giờ thì chị có thể làm sáng tỏ việc lúc trước chỉ đi ra ngoài có một mình rồi đấy ! - Du nháy mắt.
- Ừ, phải ha.

Và rồi chiếc xe dừng lại trước cổng ký túc xá. Thanh và Lam đi ra giúp dìu cô xuống xe.

- Em chào hai chị ! - Du bước ra.
- Chào cậu ! - Thanh nói và nhìn sang May - Mọi chuyện là vậy phải không ?
- Lúc May đang lúng túng không biết nói gì thì Du bèn lên:
- Em đưa chị May về đây. Phiên hai chị chăm sóc chị ấy nhé !
- Cậu trông May làm sao mà để cậu ấy bị thành ra thế này hở ? - Lam chọc.
- Vâng, xin lỗi ạ ! - Rồi cậu quay sang May - Chị chắc là sẽ ổn chứ ?
- Uhm, được mà. Em về đi ! - May xua tay.
- Vậy thì em về nhé ! Tạm biệt. - Du đeo lại chiếc kính và đi ra xe.
- Tạm biệt cậu nhóc !

Hai cô bạn dìu May vào, vừa đi vừa chọc :

- Tớ không nghĩ là cậu lại thích các nhóc nhỏ tuổi.
- Trông đẹp trai đấy chứ.
- Còn có vẻ rất kinh tế nữa.
- Các cậu đừng chọc tớ thế mà !
- Xem kìa, xấu hổ rồi nha !

Họ nói Du đẹp trai, ở chỗ nào nhỉ ? May không biết và có suy nghĩ mãi cũng không biết, là cậu đẹp thật ư? Có lẽ là do ngấm nhiều thành quen, đến nỗi May đã không còn nhận ra rằng cậu đặc biệt ở điểm nào nữa ?

Sẽ ra sao khi mọi người biết được, người mà họ đã khen không tiếc lời kia, thực chất là một hồn ma, không hơn không kém ?

*

Hôm nay là lần đầu tiên May được Du đưa đi học bằng xe hơi ở đây. Ánh mắt của toàn trường dán vào May khi thấy Du bước ra từ chiếc xe sang trọng ấy. Cậu định bế May vào lớp nhưng cô lại xấu hổ :

- Mọi người đang nhìn đấy ! Chị ổn rồi, có thể đi được mà.
- Chị chắc chứ ?

May bước xuống thật chậm với cái chân vẫn còn đau. Những cô bạn nữ sinh tốt bụng đi ra giúp một tay dìu cô vào lớp.

Thế là mọi người bao quanh lại hỏi thăm May và hỏi về Du. Tất cả họ dường như rất hứng thú với chuyện của cô nữ sinh dễ thương này. Cô cảm thấy rất ngại, chẳng biết trả lời làm sao. Bỗng có tiếng đập bàn từ cuối lớp :

- Này ! Các cậu sao cứ thích hỏi về chuyện riêng tư của người khác thế ? - Là giọng của một bạn nam.
- Nè, lớp trưởng Minh An ! Bọn tớ chỉ muốn quan tâm cậu ấy một tí thôi mà. - Một bạn nữ nói - Đầu liên quan gì đến cậu ?
- Nhưng tớ thấy các cậu hỏi quá xa rồi đấy !
- Thôi nào mọi người ! Cho tớ xin đi. Chúng ta cùng là bạn với nhau cả mà ! - May lên tiếng can ngăn.

Mọi người không muốn làm cô khó xử nên ai nấy đều trở về chỗ ngồi của mình. Giờ học cũng bắt đầu sau đó.

Lớp trưởng? May nghĩ con người này sao mà khó gần quá đi !

13. Chương 15: Lớp Trưởng Minh An - Chia Tay

Giờ ăn trưa, May ngồi một mình vì sợ ảnh hưởng đến các bạn khác, ngộ nhớ lại cãi nhau. Đang ăn thì có một nhóm nam sinh kéo đến, buông lời chọc ghẹo :

- May dễ thương quá ! Cho bọn tớ ngồi cùng nhé ?
- Nếu các cậu ngồi đây chỉ để ăn thì tớ sẵn lòng. - May có chút khó chịu.
- Ô kìa, sao cáu gắt vậy ? Bọn này còn định rủ May đi chơi cùng sau giờ tan học nữa kia !
- Xin lỗi nhé ! Tớ không rảnh.
- Không rảnh là thế nào ? Chẳng phải bây giờ cậu đang ngồi không đó sao ? - Một nam sinh kéo tay May.
- Nay, đừng gây sự nhé ! Buông tay ra !

May bị kéo ra khỏi chỗ ngồi sau đó. Những người xung quanh lần lượt nhìn về phía cô nữ sinh mà không ai can thiệp. Bởi vì ai cũng biết, nhóm nam sinh này rất có máu mặt trong trường.

- Bọn còn đồ nhãi ranh các người có bỏ tay bạn ấy ra không hả ? - Một người đi đến và đánh vào tên đang lôi kéo May một cú như trời giáng.
- Thì ra là lớp trưởng Minh An đây mà. Mà dám đánh tao sao ?
- Bắt nạt bạn nữ, các người không thấy xấu hổ à ?

Mọi người càng lúc càng chú ý nhiều hơn khi thấy một người trong số họ sấn tới, túm lấy cổ áo Minh An, trừng mắt :

- Mà...?
- Sao hả ? Khôn hồn thì rút khỏi đây đi ! Giám thị sắp đến rồi đấy. Tới lúc đó không biết hậu quả sẽ như thế nào đâu.

Minh An nhẹ nhàng gỡ bỏ bàn tay ấy ra khỏi áo mình như một lời thách thức. Hành động này đã khiến nam sinh nọ tức tối :

- Được lắm ! Chờ đấy. Đi tụi bây !

Mọi người tản dần ra, lý do mà đám nam sinh kia dễ dàng rút đi không gì khác hơn là họ sợ gặp phiền phức với giám thị của trường.

- Nay, cậu có sao không May ?
- Không sao, cảm ơn An nhé !
- Hay để tớ đưa May về lớp nha ? Chân cậu...

- O... Không cần đâu ! Tớ ổn mà. - May xua tay, cái tên lớp trưởng này, không nên dây dưa nhiều thì hơn.

Suốt buổi học hôm đó, cứ một lúc thì May lại thấy Minh An nhìn về phía cô. Thái độ của cậu từ trưa đến giờ rất lạ làm May khó hiểu vô cùng. Hoàn toàn không giống với lớp trưởng nóng nảy, cáu gắt khi gây nhau với nhóm bạn nữ lúc sáng kia.

*

Giờ tan học, Du đón May ở cổng trường. Cậu dìu cô từ lớp ra xe, rồi mở cửa xe đỡ cô vào. Có lẽ, lúc Minh An đứng ngoài sảnh kia đã kịp thu vào tầm mắt mình những hình ảnh ngọt ngào ấy.

- Hôm nay có đám con trai chọc ghẹo chị trong giờ ra chơi đấy !
- Chị có bị làm sao không ?
- À, may nhờ có lớp trưởng giúp, không thì chẳng biết phải đối phó sao nữa. - May cười.
- ...

- Du sao thế ? Sao không nói chuyện ?

- Không ạ, em chỉ là đang tập trung lái xe thôi. - Du nói rồi nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi trời nhập nhoạng tối, May đi ra sân hóng gió thì thấy Du đã chờ sẵn từ lúc nào.

- Sao Du đến mà không gọi chị ?

- Em sợ chị đã ngủ rồi.

- Chưa, chị vừa chuẩn bị cặp sách thôi.

- Em ghé qua xem chân chị đã ổn chưa ?

- Được mà. Nó không còn đau nữa.

- Vậy thì tốt rồi ! À mà ngày mai chị đi học đúng không ?

- Ủ, sao em ?

- May này, em có thể đọc được suy nghĩ của người khác đấy !

- Uhm, chị biết chứ.

- Em nghĩ nên kể cho chị nghe thì hay hơn.

- Chuyện gì ? Em làm chị lo đấy !

- Có nhiều nam sinh trong trường rất thích chị...

- Nhưng chị không quan tâm đâu.

- Chị nghe em nói đã. Trong số đó có Minh An, anh ta đã yêu thầm chị từ lâu lắm rồi.

- Em nói chuyện này với chị làm gì ? Không lẽ em định bỏ rơi chị à ?

- Em chỉ muốn chị có cuộc sống tốt hơn. Chứ không phải cứ ở bên em : một tên lúc ma lúc người thế này.

- Đây Du, đừng nói nữa được không? Em làm chị bức đấy!

- Em...

- Vậy ý của em là muốn đi chứ gì ? - Mắt May rơm rớm - Được rồi, mình... chia tay !

- May...

- Em đi đi. Như vậy là đã đạt được ước nguyện rồi đấy.

May khóc thật rồi, hai hàng nước mắt thi nhau lăn dài trên má. Du hốt hoảng định ôm lấy May nhưng cô đã kịp đẩy ra, hét lớn :

- Không cần phải làm thế. Tôi đã bảo cậu đi rồi mà.

Rồi May chạy vào trong, Du nghe rất rõ tiếng nức nở từ cô gái nhỏ đáng thương ấy. Có lẽ cậu đã sai khi nói ra những lời vừa rồi. Du đã làm tổn thương người mà cậu yêu nhất : May.

14. Chương 16: Giận Nhau Là Để Hiểu Nhau

Chiếc gối đã ướt đẫm, là do nước mắt của May. Tại sao yêu nhiều như vậy mà chỉ nhận lại một điều duy nhất : sự tổn thương. May đã làm gì sai? Phải chăng lỗi là đã yêu một hồn ma quá nhiều ?

- May...

Lại tưởng tượng ra nữa rồi. Sao lúc này trong đầu May chỉ toàn là tiếng Du gọi tên cô. Tiếng gọi sao mà tha thiết, đau lòng đến thế?

- Chị May...

Không phải mơ, là thật. Tiếng gọi của Du, tiếng của một người đang đứng ngoài cửa sổ kia thốn thức nhìn vào.

- Ra nói chuyện với em một chút đi. - Giọng Du không to không nhỏ thì thầm qua lớp cửa kính.

May quay mặt lại vào trong, không muốn nghe nữa, Du tiếp tục gõ nhẹ vào cửa kính :

- Hay là chị mở cửa sổ ra, một lúc thôi cũng được.

Điều làm Du sốt ruột hơn cả là May không hề đáp lại. Cậu chỉ nghe được tiếng khóc nức từ cô gái nhỏ. Nó thật sự như một lưỡi dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Du, giọng cậu lạc hẳn :

- Chị đừng khóc nữa có được không ? Em đau lòng lắm !

- ...

- Em sẽ đợi chị ở đây. Không đi đâu hết !

Từng cơn gió khuya lùa về, va vào lớp cửa kính làm May khẽ giật mình. Gió lớn thế này chắc là cậu sẽ bỏ cuộc thôi.

Nhưng khoan đã, nhờ đâu cậu vẫn còn ở ngoài đó đợi May thì sao ? Dù gì bây giờ cậu cũng là con người, gió thổi như vậy thế nào cậu cũng lạnh buốt mất thôi.

Cứ nghĩ đến điều đó thực sự làm cô lo lắng vô cùng. Thế thì phải ra để gặp cậu thôi, một lần cuối cùng giải quyết tất cả.

Gió thổi mạnh quá, May cảm thấy lạnh kinh khủng. Trong đầu cô đang nghĩ đến việc một lúc nữa đây, mình sẽ nói những gì khi gặp cậu.

Nhưng sao đi hết một vòng quanh khu nhà mà vẫn không thấy Du đâu. May lo lắng, bước chân như nhanh hơn. Cô đang tìm kiếm một điều gì đó mà bản thân đã luôn xem là tất cả.

- Du... - May gọi và chạy đến một gốc cây vì thấy Du đang nằm ở đó.

- ...

- Em có sao không ? - May lay người cậu nhưng đôi mắt kia đã nhắm nghiền.

- ...

- Đừng làm chị sợ mà ! Mau tỉnh lại đi... - May khóc.

Người Du lạnh lắm, chắc có lẽ là do cơn gió lạnh buốt kia. May nức nở :

- Chị sẽ không nói vậy nữa mà. Em muốn gì cũng được hết! Mau tỉnh lại đi !

- Thật không ?

Du nhẹ mở và chớp chớp đôi mắt nhìn cô, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra vậy.

- Em lừa chị ?

- Không, không có !

- Quá đáng mà. - May tức tối đứng dậy định bỏ đi.

Nhưng rồi Du đã kịp kéo tay cô lại và ôm chặt. Như sợ rằng nếu thả lỏng một tí là sẽ đánh rơi mất vậy.

- Lúc này là em lạnh thật đấy! Nhưng giờ không còn nữa.

- Du muốn rời xa chị mà. Đừng ép mình như thế ! - May định gỡ tay cậu ra nhưng không thành.

- Em phải làm sao mới tốt đây ? Ước chi em chỉ là một người bình thường thì hay biết mấy.

- Du...

- Chị có biết em yêu chị nhiều thế nào không hở May?

- Thế sao em còn muốn bỏ rơi chị ?

- Không phải bỏ rơi, mà chỉ là muốn tốt cho chị thôi. Em không nữa...

Du gục cằm vào vai May, giọng cậu ngập ngừng, rồi nói tiếp :

- Đơn giản là em luôn mong muốn chị sẽ sống tốt hơn thôi. Chứ ở bên cạnh em thế này, thiệt thòi cho chị lắm.

- Đừng nghĩ chị là người như thế có được không ? Chị không phải là loại người đó.

- Không, không có mà. Thôi, không nói chuyện này nữa. Em xin lỗi !

May quay người lại, cô lại khóc. Du vội vã lau đi những giọt nước mắt kia, điều luôn khiến cậu phải bận tâm nhiều nhất.

- Làm ơn đi May ! Đừng khóc mà, xin chị đấy !

May im lặng, cậu đang rất đau lòng. Đôi lúc Du lại nghe tiếng nấc nhẹ từ cô.

- Chị nguyện ở bên em, cho dù em có là gì đi nữa.

- Sao trái tim chị lại bao la, thuần khiết như thế chứ ?

- Vì ai bảo chúng ta là người yêu của nhau làm gì ? - May cười.

- Được rồi, được rồi. Chị nên ngủ sớm nha. Đừng suy nghĩ nữa. - Du đặt tay lên vai May, ánh mắt nhìn cô thật trù mến.

- Chị biết rồi ! - May mỉm cười. - Em cũng phải tìm nơi nào đó để ngủ đi nhé, trời lạnh lắm đấy !

- Không cần lo cho em đâu, em biết làm thế nào mà. - Du nháy mắt - Ngày mai em sẽ lại đến đón chị đi học.

May bước vào trong. Dường như niềm vui trong lòng lúc này đã khiến cô quên đi cái lạnh của thời tiết về đêm. Và một chút nữa đây, giấc ngủ sẽ lại đến với May, thật yên bình và ấm áp.

15. Chương 17: Câu Chuyện Cũ

Tặng cậu này !

- Gì đấy May ?

- Món quà nhỏ cảm ơn vì hôm qua cậu đã giải vây cho tớ.

- Ô... Chuyện nhỏ mà ! Vì tớ...

- Vì Minh An với tớ là bạn ! Cậu định nói thế phải không ?

- À... Ừ !

- Vậy mãi là bạn tốt nhé An.

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ để May nói lên ý kiến của mình. Mặc dù Sam chưa hề tiết lộ với cô về tình cảm của bản thân , nhưng có lẽ cậu đã sớm hiểu được câu trả lời của May là gì. Vậy là thất bại thật rồi sao ?

Du lại đến đón cô vào giờ tan học. Thấy cậu cứ cười suốt, May ngạc nhiên :

- Hôm nay em có gì vui sao mà cứ cười mãi thế ?

- Không ngờ lập trường của chị vững thật đấy !

- Ô... Em biết rồi à ?

Du im lặng và tiếp tục cười. Cô gái này đây đã dùng cảm cùng cậu đối diện tất cả, cho dù cậu có là một hồn ma lúc vô lúc thực thế này.

Về phần May, lúc này đang chăm chú nhìn cậu lái xe. Để ý mới thấy, dạo gần đây Du đã chưng diện hơn : Cậu mặc chiếc quần jean màu xanh biển, phối cùng chiếc áo thun màu vàng nâu tay dài ôm sát làm lộ ra cơ thể của người tập Gym. Phía dưới cặp kính mát lịch lãm là một nụ cười cực kỳ ấm áp.

- Nếu em còn sống, chắc chắn sẽ là một người thực xuất sắc ! - May vòng tay qua cổ cậu, thì thầm.

- Sao chị lại nói thế nhỉ ?

- Em xem em này, đẹp trai như vậy, cơ bắp như vậy ! Khai thật đi, lúc trước em có nhiều bạn gái lắm đúng không ? - May đang thăm nghĩ, hai cô bạn kia từng nói Du đẹp trai, giờ mới thấy đúng.

- Ô... Thì cũng có ! Nhưng lúc đấy vì em có điều kiện, nên những người ấy quen em chỉ vì...

- Buồn thế cơ á ?

- Giờ em không còn bận tâm nữa, chuyện qua lâu lắm rồi mà.

- Thật sự không còn để ý ?

- Quá khứ rồi, em đã không còn ấn tượng nhiều nữa. May sẽ không để tâm những chuyện nhỏ nhặt này chứ ?

- Ủ, hiểu rồi ! Chị không chấp... - May đan năm ngón tay vào tay cậu, nắm ghĩa suốt.

- Thật không ?

- Không tin à ? Thế thì bây giờ chị ghen nhé, lúc nào cũng sẽ nói nhảm không để cho Du yên luôn ! - May lè lưỡi.

- May ngốc, chị sẽ không làm vậy đâu. Em chắc thế !

- Làm như em hiểu chị lắm không bằng !

- Chứ sao ? - Du tự tin nói - À, mà chị muốn đi chơi không ?

- Đi đâu ?

- Hồ Tuyền Lâm !

Không đợi May trả lời, cậu nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn, vì Du biết chắc chắn cô sẽ đồng ý.

*

- Chúng ta đến đây làm gì ? - May hỏi khi thấy Du dừng lại trước một hồ nước lớn.

- Xem thời khắc em chuyển biến.

May có vẻ không hiểu, nhưng cũng không tiện hỏi nhiều. Bàn tay mình để mặc cho Du nắm chặt. Cậu dẫn cô đi xuống một dốc đá cao. Đến một cái hồ lớn, nơi mà ánh hoàng hôn lúc này đã in rõ trên mặt nước. Du đặt tay lên vai cô và nói :

- Chị thích chứ ? Ngồi xuống đây đi.

May bị cậu kéo nhẹ, thế là cả hai cùng ngồi xuống bên bờ hồ. Lặng lẽ ngả đầu vào vai Du, cô thì thầm :

- Mất khoảng bao lâu ? À không, ý chị là em trở lại làm người được bao lâu vậy ?

- Ba ngày ! - Du ngược lên nhìn ánh trăng và nói.

- Vậy là hôm nay... Kết thúc rồi sao ?

- Ủ, bây giờ là thời khắc em chuyển biến.

Du chớp mắt nhìn cô, dường như ánh trăng làm làn da cậu đang dần chuyển màu.

- Trông đẹp quá ! Như những viên kim cương vậy. - May thốt lên.

Bây giờ, người cậu đang phát sáng như đang có hàng vạn viên kim cương dính vào. Dù rất chói mắt nhưng May vẫn bị cuốn hút khi nhìn vào chúng.

- May không sợ à ? - Du nhìn cô, dường như ánh sáng quá chói đã làm mắt cậu nheo lại.
 - Không hề, trông nó đẹp lắm ! - Cô nói và thản nhiên sờ vào mặt Du.
- Bất giác Du mỉm cười, chưa bao giờ cậu dám nghĩ rằng có một người nào đó sẽ không sợ hãi khi nhìn thấy mình trong bộ dạng như thế.
- Tay em đang lạnh đi đấy. - May cầm tay cậu nói.
 - Giờ em đã trở lại làm “thứ ấy” rồi đó, chị có sợ không ?
 - Nếu sợ thì chị đã không ở đây với em rồi, ngốc ạ ! - May khẽ vòng tay ôm lấy cậu.
 - Này ! Chị làm gì vậy ? Người em lạnh lắm đó ! - Du giật mình.
 - Mặc kệ ! Chị thích thế đấy. Làm gì được nhau nào ?

16. Chương 18: Sinh Nhật Khó Quên

Mối quan hệ giữa hai người họ vẫn như vậy, phát triển theo thời gian. Mãi cho tới ngày sinh nhật 18 tuổi của May.

- Em dẫn chị đi đâu thế này ? - May hỏi khi bị cậu bất ngờ bịt mắt lại, dẫn đi đâu đó.
 - Đến rồi, đừng hét lên như thế nữa.
- Du buông tay xuống, May giật mình khi thấy phía trước là một ngôi nhà bằng gỗ. Lối vào được trải bằng hàng ngàn viên sỏi với những ánh nền dọc hai bên đường. Xung quanh là rừng cây lá kim cao vút lên trên.
- Đẹp quá ! Đây là đâu vậy ?
 - Nhà em đấy !
 - Oa, tuyệt đó chứ ! - May từ từ bước vào trong.
- Cô lại càng bất ngờ hơn khi vừa mở cánh cửa gỗ nhỏ ra. Bên trong tràn ngập ánh nến và dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật, May!” làm cô từ ngạc nhiên chuyển dần sang xúc động :
- Những thứ này là...
 - Tất cả là dành cho chị đấy, May ! - Du nói và kéo tay cô đi vào giữa căn phòng.
- Chiếc bánh kem trông thật tuyệt. Tự tay Du làm nên nó để tặng cho cô. Nhìn những ánh nến đang nhẹ nhàng cháy, May lặng người.
- Ước đi chị. - Du từ phía sau đi đến, đặt tay lên vai cô.
- Thế là May nhắm mắt, chấp tay lại và khẽ ước điều gì đó. Rồi cô nhẹ nhàng thổi tắt nến, Du vỗ tay :
- Chúc mừng sinh nhật !
- May bất ngờ ôm lấy cổ Du, làm cậu giật mình :
- Này chị ! Ở... người em lạnh lắm đấy ! - Du định đẩy cô ra nhưng càng bị siết chặt hơn.
- Và rồi cậu không nỡ đẩy May ra nữa, Du đưa đôi tay ra ôm lấy cô, chợt :
- Chị khóc à ? Sao vậy ? - Cậu kéo May ra nhìn vào đôi mắt kia, đỏ hoe.
- Cẩn thận lấy đôi tay lạnh lẽo của mình lau nước mắt cho cô, cậu lại nghe May nói trong nước mắt :
- Chị... cảm động quá ! Đây là bữa tiệc sinh nhật ý nghĩa nhất.
 - Thôi nào, em đã bảo là đừng khóc nữa rồi mà! Chị đã 18 tuổi rồi đấy. Đừng mãi trẻ con như thế chứ ? - Du cười.

*

Rồi bữa tiệc cũng kết thúc, ánh nến lụi tắt dần...

- Muộn rồi đấy ! Chị đi ngủ đi. Nằm trên giường em này. Em sẽ ngồi đằng kia canh chừng chị...

- Ổn không đấy ? Em lại trông chừng chị suốt đêm à ?

- Lại thế nữa rồi ! Chị ngủ luôn phần của em là được chứ gì ?

- Được rồi, không nói lại em !

Thế là May nằm xuống giường của cậu, nó thật ấm áp. Mùi hương của Du có ở khắp nơi khiến cô thấy yên tâm vô cùng. Còn Du - cậu ngồi trên ghế, hai tay đặt lên bàn, lặng lẽ nhìn May cho đến lúc cô ngủ say.

*

Như những đêm khó ngủ khác, May lại giật mình lúc nửa đêm. Lại không thấy Du đâu. Cô đã không còn sợ điều đó như những lần trước nữa. Nhẹ nhàng bước xuống giường và ra ngoài đi dạo. Vì lúc này May nghĩ rằng bản thân sẽ rất khó để ngủ trở lại.

Trên con đường mòn mà xung quanh toàn là cây lúc này chỉ có một mình cô bước đi. Cảnh vật thật yên ắng, chỉ có ánh trăng chiếu thứ ánh sáng mờ ảo xuống con đường ấy. May cảm thấy hơi lạnh, đang định trở về thì vừa vịn nghe được :

- Cậu định để mọi việc như thế này mãi sao ?

Có tiếng nói ở đâu đó vô tình lọt vào tai May, cô bước lên vén bụi cây qua một bên thì thấy Du cùng một người khác đang đứng ở bãi đất trống phía trước. Đang lúc không hiểu chuyện gì xảy ra thì May lại nghe tiếp được :

- Ý anh như vậy là thế nào ? - Là tiếng của Du.

- Tình yêu không tồn tại ở thế giới của chúng ta, một nơi chỉ có sự thanh tẩy và hoá kiếp. - Lần này là tiếng của người lạ kia.

- Nhưng... Em yêu chị ấy !

- Cậu chịu đánh mất cơ hội về bên thần chủ quản linh hồn chỉ vì thứ tình yêu vớ vẩn này sao, Nam Phong ?

- Không có sự lựa chọn nào khác sao ạ ?

- Cậu nghĩ rằng có ai đó sẽ cho cậu vừa theo đuổi tình yêu vừa được hoá kiếp thành người sao ?

- Nếu như vậy thì em sẽ chọn tình yêu của mình.

- Cậu điên rồi, điên thật rồi Nam Phong ạ ! Rồi một ngày nào đó cậu cũng sẽ tan biến giống như thứ không khí vô vị kia thôi.

- Em mặc kệ ! - Du quả quyết.

May đứng đó và đã nghe thấy tất cả. Có dòng suy nghĩ chợt len lỏi trong đầu cô lúc này : Cô nghĩ rằng mình đang kìm hãm, bó buộc cơ hội hoá kiếp của Du khi cứ mãi giữ cậu ở bên mình như thế. Có ích kỷ không ? May lùi lại dần, lùi lại dần rồi vấp ngã. Nhưng không còn quan trọng nữa, vì điều quan trọng lúc này là cô biết mình phải làm gì. Thế là điều đầu tiên, May trở về và nằm lại giường như không có việc gì xảy ra.

Và đêm ấy, cũng đã đến kỳ hạn mà Du được trở thành người.

17. Chương 19: Tôi Đã Chán Khi Phải Yêu Một Hồn Ma !

Hôm sau, May thức dậy thì thấy Du vẫn còn ngồi trên ghế, bình thần nhìn cô mỉm cười :

- Chào buổi sáng, tối qua chị ngủ ngon chứ ạ ?

Không trả lời, May lặng lẽ với tay lấy chiếc balô và đi thẳng ra ngoài. Hành động đó khiến Du ngạc nhiên vô cùng. Cậu chạy theo May, gọi :

- May ! Chị đi đâu vậy ?

- Chị muốn về ! - Cô nói và bước đi nhanh hơn.

- O... Sao thế ? Em đã làm gì cho chị buồn sao ? - Du bối rối.

May lại không trả lời, điều đó khiến cậu càng sốt ruột hơn :

- Gì thì gì. Chị cứ lên xe trước đã, để em chở chị về.

Trên xe, cô vẫn im lặng làm Du rất lo lắng. May nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn tránh đi ánh mắt của cậu. Bởi cô biết khi nhìn vào đó, bản thân sẽ không thể cứng rắn được nữa.

Về đến ký túc xá, May tự mở cửa xe, bước xuống và đi thẳng vào phòng. Du đuổi theo nhưng cánh cửa kia đã bị cô đóng sầm lại, ngăn cách.

- Cậu sao thế, May ? - Thanh hỏi.

- Không có gì đâu !

- Thế sao trông mặt cậu ủ rũ thế kia ? Còn Du cứ đứng ngoài cổng từ nãy đến giờ đây !

- Tôi không biết, tôi muốn ngủ. Cậu giúp tôi ra bảo cậu ta về đi nhé ! - May nói và mệt mỏi nằm xuống giường.

- Ừ, được rồi.

*

- Cậu làm gì May vậy ? Sao nó lại thế kia ?

- Em không hiểu sao lại thế nữa. Bỗng dưng chị ấy như vậy. Em đã cố gắng hỏi, nhưng...

- À, chắc May nó đang rối rắm thôi ! Để tôi giúp khuyên cậu ấy cho. Cậu cứ về trước đi. - Thanh cười vì cô nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản là giận dỗi thông thường giữa các cặp tình nhân.

*

Một ngày trôi qua thật nặng nề với cả May và Du. Cô cứ nằm lì trên giường không nói gì cả. Còn Du, cậu chạy đến dốc núi, nhìn xuống và hét lớn. Bản thân chẳng thể hiểu nổi việc gì đã và đang xảy ra để bây giờ May lại đối xử với mình như thế.

Hôm sau, May mang theo một tâm trạng cực kỳ kinh khủng đến lớp. Suốt buổi học, cô không hề nói với ai một lời nào. Mãi cho đến khi ra về, cô mới thấy Du đứng sẵn trước cổng chờ mình từ lúc nào.

- Cậu đến đây làm gì ?

- Đón chị !

- Không cần đâu ! Từ giờ về sau đừng đến đây nữa !

- Em vẫn không hiểu rằng bản thân mình đã làm gì sai ?

- Không, đơn giản là tôi không thích cậu nữa !

- Sao ?

- Là vậy đấy ! Tôi muốn cậu hãy đi, đi và rời xa tôi. Đó mới là con đường của cậu !

- Nhưng em... Yêu chị. Sao chị lại...

- Yêu ? Nhưng tôi không yêu cậu, người bạn nhỏ tuổi à ! Có bao giờ cậu nghe tôi nói rằng tôi yêu cậu chưa ? - Mắt của May bỗng đỏ hoe, nhưng cô không hề khóc.

Đúng thật là vậy. Từ đó đến nay, cậu và May chỉ ở bên nhau, vui đùa cùng nhau. Chứ chưa ai trong số họ nói lời yêu với đối phương cả. Du cứ tưởng tình cảm của cậu và May đã quá chắc chắn rồi.

- Đúng là chị chưa từng nói điều đó ! Nhưng... - Du cố kìm tâm trạng của bản thân để không phải mất bình tĩnh.

- Vậy thì rõ ràng rồi. Cậu đi đi ! Đi và tìm cơ hội cho riêng mình.

Vừa lúc đó, Minh An từ trong sảnh đi ra. May vội vàng kéo tay cậu lại :

- Tôi đã suy nghĩ về điều mà cậu nói lúc trước. Cậu đã bảo rằng Minh An yêu thầm tôi à ? Và bây giờ tôi cho cậu biết đáp án của tôi : tôi đồng ý yêu An đấy !

Cậu nói được May nói thật nhanh, như là không suy nghĩ. Cả hai chàng trai đều bất ngờ khi nghe câu nói vừa rồi của cô. Lớp trưởng Minh An tròn mắt nhìn May, im lặng. Còn Du, nỗi đau trong cậu bây giờ quá lớn. Bàn tay siết chặt lại như cố giữ cho bản thân mình thật bình tĩnh :

- Cái gì mà không quan tâm em là ai chứ ? Cái gì gọi là đồng ý ở bên em trọn đời chứ ? Tất cả chỉ là dối trá !

- Ủ, là dối trá hết đấy ! Tôi hi vọng bây giờ nói ra chưa là quá muộn...

- May... Được ! Nếu như điều đó làm chị thấy thích thì em... sẽ đi !

- Đúng thế ! Cậu nên đi đi. Đó mới là con đường của cậu, hoá kiếp và quên tôi đi.

Du cắn môi, im lặng mặc cho May khoác tay và cùng Minh An rời khỏi nơi đó. Trong hai người họ mới thật thân thiết, vui vẻ làm sao !

Còn Du, cậu đứng ở đấy một mình. Rồi bất giác cậu bỏ chạy thật nhanh, thật nhanh. Đến mức chỉ còn nghe tiếng gió vù vù tạt bên đôi tai, đau nhói. Có lẽ là Du muốn mượn tiếng gió để mong nó giúp cậu cuốn đi hết tất cả nỗi đau lúc này. Nhưng liệu có được không, hay chỉ khiến trái tim kia càng thêm rĩ máu ?

18. Chương 20: Trở Về Với Cát Bụi ?

Du vẫn cứ chạy, để mặc cho bản thân không biết rằng mình sẽ đi về đâu. Dòng suy nghĩ cứ mặc tình thả theo chiều gió cuốn mạnh.

“Sao May lại đối xử với mình như vậy ? Thời gian qua chưa đủ để chứng minh hay sao ? Có lẽ May rất muốn mình rời xa chị ấy mãi mãi đây mà. Đâu ai chấp nhận một tên người không ra người, ma không ra ma thế này. Đúng rồi !”

Thật buồn, một mối tình đẹp như thế, dễ thương như thế lại có kết cục thế này sao ? Chẳng lẽ May lại giống như cậu đã nghĩ : một người cuối cùng rồi cũng như những cô gái trước đây từng đến với Du, đùa giỡn với tình cảm của người khác ?

*

- Sao May lại làm như vậy với cậu ấy ? - Minh An nói khi thấy cô chợt vô lực ngồi xuống đường sau khi chạy một quãng khá xa.

- Tớ... không còn thích cậu ta nữa !

- Nếu nói như thế thì chuyện cậu chấp nhận yêu tớ là thật à ?

- Tớ... tớ...

- Là nói dối, đúng không ? - Minh An cười và ngồi xuống cạnh cô.

- An, tớ xin lỗi !

- Biết rồi... May nói vậy là để Du ra đi thôi ! Chứ cậu chẳng hề có ý gì với tớ hết, phải không ?

- Xin lỗi... - May khóc.

- Đừng khóc ! Và cũng đừng nói xin lỗi nữa ! Vì tớ hiểu cậu làm như thế là vì cái gì ?
- Du... Thực ra Du... - May ngập ngừng.
- Ủm, tớ biết cậu Du ấy là ai mà !
- Sao ? Cậu biết à ?
- Ủm, lúc trước tớ chơi cùng Du ở câu lạc bộ bóng chuyền. Rồi sau đó thời gian gặp bỗng thưa thớt dần. Cho đến một ngày, cậu ấy...
- Du làm sao ? - May sốt ruột.
- Này nhé ! Hôm ấy tớ bỗng thấy Du đứng giữa đường phố, đẩy một cậu bé vào trong trước khi chiếc xe tải kịp lao đến. Tớ cứ nghĩ cậu ấy sẽ nát bét nếu như bị chiếc xe đó tông phải. Nhưng không...
- Vậy là không chỉ có mình tớ biết Du là ma... Nhưng cậu không giận tớ thật chứ An ?
- Không, tớ không hề giận May. Cậu làm vậy là đúng mà ! - Minh An nhìn ra xa, mỉm cười.
- Thế thì chúng ta vẫn sẽ là bạn nhé ! - May như trút được gánh nặng.
- Đừng nói vậy chứ. Tội mình là bạn từ lâu rồi mà ! May không khóc nữa nha ! - An nói và lau nước mắt cho cô, nhẹ nhàng.

May về nhà, trông cô gái nhỏ lúc này đây như người mất hồn. Thực lòng, cô chẳng muốn làm như vậy. Nhưng vì tương lai và cuộc sống sau này của Du, May đành phải chấp nhận bản thân là một người vô tình, máu lạnh như thế.

Du có hận cô nhiều lắm không ?

*

Tiếp những ngày sau đó, May cứ phải lặp lại chuỗi ngày dài buồn tẻ của mình. Sáng đi học, rồi về ký túc xá. Tối đến, nước mắt cô tự nhiên thi nhau rơi. Là do nhớ Du ư ? Hay là nhớ cả những kỷ niệm khi cô ở cùng cậu ?

*

Một nơi được bao lấp đầy bởi bóng tối và khói sương...

- Người còn điều gì muốn thực hiện nữa không ?

Vị thần chủ quản linh hồn hỏi một oán linh trước khi đưa linh hồn ấy về một nơi nào đó, mới lạ và xa xăm. Nụ cười của vị thần ấy khiến người ta có cảm giác thực thanh thản, dù cho bản thân hiện tại chỉ là một linh hồn yếu ớt, vô thực biết chừng nào.

- Không ! Nhờ ơn Người mà con đã thực hiện được những gì còn dang dở rồi ạ. - Oán linh trả lời, giọng nhẹ nhàng, thanh thản.
- Tốt lắm ! Bây giờ người đi được rồi chứ ?

Oán linh gật đầu. Vị thần mỉm cười hoá kiếp cho linh hồn kia.

Lần lượt như thế, nhiều oán linh liên tiếp được hoá kiếp để bắt đầu một cuộc sống mới. Và rồi...

- Người đã thực hiện mọi tâm niệm xong rồi chứ ?
- Tôi...

Oán linh kia bỗng ngập ngừng, không thể trả lời câu hỏi của vị thần cao quý.

- Còn khúc mắc, sao lại đến đây ?
- Vì tôi... tôi...
- Vậy bây giờ người đã sẵn sàng để đi rồi chứ ?

Nhắm mắt lại và gật đầu, thế là vị thần chủ quản linh hồn chuẩn bị hoá kiếp cho hồn ma tội nghiệp kia.
Đó là Du...

19. Chương 21: Thực Sự, Chị Rất Yêu Em !

Một ngày u ám như mọi ngày, trên đường đi về, May chợt bị một bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ vào vai.

- Ai vậy ? Du ?

Đó là vì bàn tay đó rất lạnh nên cô cứ nghĩ là Du. Nhưng khi quay người ra phía sau thì bản thân mới nhận ra rằng mình đã sai.

- Anh... là ai ?

- Giống Nam Phong ! - Một giọng nói lạnh lùng không chút hơi ấm.

- Vậy anh là...

- Thứ ấy !

- Thế anh... đến đây làm gì ?

- Nam Phong nhờ tôi đến đây để nói lại lời chào sau cuối.

- Ý anh là sao ?

- Cậu ta đã đau lòng lắm. Phải mất một thời gian để Phong có thể đưa ra quyết định hoá kiếp cho mình.

- Vậy là... cậu ấy sẽ biến mất mãi mãi sao ? - May run run.

- Không phải biến mất mà đó là giải thoát. Để một linh hồn có thể biến đổi thành một người hoàn toàn mới, một cuộc sống mới.

Câu nói làm May hụt hẫng, cô im lặng.

- Nam Phong muốn nói rằng cậu ta yêu cô nhiều lắm. Nhưng cô lại... Vì thế nên cậu ta quyết định giải thoát cho chính mình.

- Không có... Tôi không muốn cậu ấy phải biến mất đâu mà ! - May hét lên. - Tôi yêu Du, yêu Nam Phong nhiều lắm !

- Chính cô. Chính cô đã khiến cậu ta như vậy ! Cát bụi rồi cũng trở về với cát bụi thôi. Hahaha !

Tiếng cười man rợ, đánh xoáy vào trong tâm trí của May làm cô giật mình tỉnh giấc. Đã nửa đêm. Sao dạo này trong giấc mơ luôn xuất hiện hình ảnh của cậu ? Đáng vẻ đáng thương kia như muốn trách cứ May, khuôn mặt tức giận của cậu luôn vọng mãi câu hỏi : “Vì sao chị lại vô tình đến thế ?” May lại khóc, tiếng nức nở chỉ đủ để một mình cô nghe:

- Du, thực xin lỗi ! Chị thực sự rất yêu em mà...

Là giấc mơ hay chính là những điều thực sự mà May đang phải đối diện ?

*

Du là mối tình đầu của May, dù chỉ là một quãng thời gian cực ngắn nhưng cũng không phủ nhận được là bản thân cô đã yêu cậu, thật nhiều. Đã không ít lần May ước rằng phải chỉ cậu là một người bình thường thì có phải tốt hơn không ? Cái nắm tay đầu tiên cũng dành cho cậu, cái ôm đầu tiên cũng dành cho cậu. Dường như, một khoảng rất lớn trong tim cô là nơi chứa đựng tình cảm dành cho Du mất rồi.

Minh An, một chàng trai thật ấm áp. Nhưng thật tiếc là May không có cách nào để đáp lại tình cảm đó của cậu. An vẫn luôn đối xử tốt với cô, dù biết rằng chỉ là đơn phương vô ích nhưng sao cậu vẫn luôn ở bên May những lúc thế này, chấp nhận bản thân chỉ là một người bạn tốt.

*

Tập tễnh đi trên đường, bao nhiêu kỷ niệm lại ùa về trong May. Trên con đường quen thuộc này, đã có biết bao lần cô cùng Du đi qua. Những lúc đó sao mà thật vui vẻ, hạnh phúc đến thế ? Nó khiến cho tim cô càng thêm đau nhói. May ước gì có thể quay ngược thời gian, trở về với những khoảnh khắc bên nhau bình dị ấy.

Bỗng trời mưa, cơn mưa đến vào lúc này liệu có đúng lúc không ? Nó có thể cuốn trôi đi giúp những nỗi đau trong lòng cô lúc này không ? May oà khóc nức nở. Vì sao ? Lúc trước May chỉ cho rằng việc để Du hoá kiếp là điều tốt nhưng chưa từng nghĩ rằng cậu sẽ rời xa cô, sẽ rời đi mãi mãi nơi này. Điều đó thật quá khó khăn để May có thể chấp nhận nó.

Cô gái nhỏ đáng thương ấy đã ngã bệnh. Bị sốt cao và ngủ mê man. Một phần là do ngấm quá nhiều nước mưa, phần khác là do... vết thương lòng quá lớn.

Hai cô bạn thân luôn túc trực ở bên để chăm sóc cho May. Trông cô thật yếu ớt và mệt mỏi. Và đã không ít lần họ vô tình nghe được trong cơn mê man kia, tiếng cô gái nhỏ khe khẽ gọi tên cậu :

- Về với chị đi... Du ! Đừng đi mà...

- Chắc May đang nhớ cậu nhóc kia đấy !

- Không ngờ cậu ấy lại lụy tình như vậy !

Có tiếng thở dài tiếc rẻ. Việc chăm sóc cho May đã khiến cho hai cô bạn thấm mệt rồi. Họ tranh thủ lúc cô ngủ say thì cũng bắt đầu đi ngủ. Lúc này cũng đã hơn 11 giờ đêm.

20. Chương 22: Vì Sao Lại Trở Về ?

Đêm khuya, May vẫn còn sốt rất cao và không có dấu hiệu hạ xuống. Bỗng một bàn tay như có như không nắm lấy tay cô, lạnh lẽo. Là Du, cậu đã trở về ? Đang lúc yên lặng lắng nghe tiếng hít thở đều đều từ cô gái nhỏ thì Du thấy cô như gặp ác mộng, trán đầm mồ hôi trông có vẻ đang hoảng sợ lắm :

- May ! Chị tỉnh dậy đi ! - Du gọi.

- May ! Nghe em nói không ? Mau tỉnh dậy !

May bừng tỉnh sau đó, thấy Du đang ngồi trước mặt cô thì ngạc nhiên lắm. Gắng sức ngồi dậy ôm lấy cậu ngay :

- Ôi, Du ! Là em đó sao ? Chị có đang nằm mơ không ?

- Chị không mơ đâu ! Em về nhà rồi. - Du nói và đỡ cô nằm trở lại giường.

- Nhà ?

- Nơi nào có chị, sẽ là nhà của em ! Được chứ ? - Du khẽ hôn lên bàn tay nhỏ nhắn kia, cảm nhận nó thực nóng.

- Em... Sao em... - May bỗng tỏ ra ngạc nhiên.

- Chị thắc mắc là tại sao em lại trở về đúng không ?

- Chị nghĩ là Du đã đi rồi chứ...

- Thì em cũng định thế. Vì bản thân buồn quá, khi chị nói ghét em... - Du cười.

- Chị... Không có ghét Du mà !

- Biết rồi. Có người ngoài mặt thì cố tình đuổi em đi cho bằng được nhưng trong lòng lại đang khóc thầm đấy thôi.

- Chị... chị... - May như đứa trẻ con bị bắt quả tang tại trận.

- Bị em đoán trúng rồi chứ gì ? Em biết mấy hôm nay chị cảm thấy thế nào khi lúc đó đã buộc miệng nói ra những điều mà mình không muốn rồi đấy !

- Chị chỉ muốn tốt cho em thôi mà !

- Muốn tốt cho em ? Vậy chị chấp nhận không gặp lại em mãi mãi à ?

- đương nhiên là chị không muốn như vậy rồi.

Nói rồi nghĩ lại, May mới nhận ra rằng bản thân mình quá mâu thuẫn, quá tham lam.

- Em cũng thế. Nên chị đừng nói với em những lời như vậy nữa, được không ? - Du giúp cô vén nhẹ lọn tóc ướt đầm rơi lòa xòa trên trán.

- Nhưng... em sẽ tan biến đi mất !

- Em không sợ ! Vì May luôn là lý do để em quay về. Chỉ một bước nữa thôi là em đã được hoá kiếp rồi đấy !

- Thế sao em không đi ? Nếu như vậy thì em cũng đâu còn nhớ được chuyện gì đã xảy ra ở đây nữa...

- Đúng là em sẽ quên hết, nhưng còn chị ? Em thật không nỡ để chị buồn... - Du khẽ cười, cứ như cậu đang rất vui vì bản thân đã quyết định như thế.

- Những lúc như vậy mà em vẫn còn nghĩ cho chị sao ? - May nói như sắp khóc.

- Ai bảo chị là người quan trọng nhất của em làm gì ? - Du gục đầu vào trán cô, thì thào.

May khẽ thút thít, cậu như thu được tất cả hơi thở nóng ran kia của cô gái nhỏ. May là tất cả của cậu lúc này, là lý do khiến cậu ở lại. Du biết bản thân cô sẽ khó mà chấp nhận được khi cậu rời khỏi nơi đây. Thôi thì đành hy sinh cơ hội hoá kiếp của mình để có thể thấy May luôn vui vẻ vậy. Đó chẳng phải cũng rất tốt hay sao ?

Vì yêu một hồn ma, cơ bản là May đã thiệt thòi nhiều lắm. Thế nên tại sao Du phải từ chối một việc nhỏ nhặt như thế để cô gái nhỏ ấy được vui ?

- Bây giờ May nghỉ ngơi đi ! Được chứ ? Chị còn bệnh đấy ! - Du khẽ kéo chăn đắp lại cho cô thật cẩn thận.

- Nhưng... em... đi đâu ? - May lo lắng.

- Thì ngồi đây, canh chừng chị ! Vậy chị yên tâm rồi nhé. Giờ thì nhắm mắt lại đi...

May thấy an toàn vô cùng khi có cậu ở bên cạnh. Cô khẽ nhắm mắt và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say. Du vẫn ngồi đó, nắm chặt lấy tay cô. Khoé miệng cậu chợt nở một nụ cười mãn nguyện. Cậu đã bỏ qua cơ hội cuối cùng của mình chỉ vì muốn ở bên thiên thần ấy, dù cho thời gian còn lại chỉ được tính bằng ngày.

Mặc kệ hết...

21. Chương 23: Lại Được Bên Nhau ?

Vài ngày sau đó, May đã đỡ hơn rất nhiều. Cô có thể đi học, hồn nhiên và vui cười trở lại như ngày nào...

- Hãy đoán xem ta là ai ? - Thấy Du đang đứng nhìn vu vơ, cô liền chạy đến bịt mắt cậu lại.

- Là chị May ! - Du nói và cầm chặt tay cô.

- Bị phát hiện mất rồi ! Sao em biết là chị nhỉ ?

- Chứ còn ai vào đây nữa ? Lớn rồi mà cứ như con nít ấy !

- Thế mới hợp với em chứ.

- Chị vừa nói gì vậy ?

- Ồ không... Chị muốn đi chơi !

- Lại đánh trống lảng nữa rồi đấy.

*

- Làm gì mà trông chị cười tươi thế kia ?
- À... Chị đang nghĩ là nếu dẫn người yêu của mình đi dạo trên con đường này thì chắc là thích lắm !
- Ai là người yêu của chị thế ? - Du hỏi và hồi hộp chờ đợi.
- Chưa, chị chưa có người yêu. - May lè lưỡi, bình thản trả lời.
- Đáng ghét ! Mà không phải con đường này chị đi học mỗi ngày sao ?
- Ủ thì... chị thích nói vậy đấy ! Hôm nay thấy nó lạ hơn, được không ? - Cảm giác bị trả đũa lại đối với May thật đáng ghét.
- Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng tắt dần nơi phía cuối chân trời. May gối đầu lên chân cậu, ngắm bầu trời lấp lánh ánh sao. Du khẽ vuốt nhẹ mái tóc dài, phảng phất mùi hoa cỏ của cô, nhẹ nhàng nói :
- Chị có nghe nói về truyền thuyết hồn ma tan biến khi nguồn năng lượng cạn kiệt dần chưa ?
- Là sao nhĩ ? - Hồn May đang chu du ở nơi nào đó bị câu nói của cậu làm cho thức tỉnh.
- Vì do ở lại dương gian quá lâu, nên linh hồn phần nào cũng sẽ bị ảnh hưởng.
- Ô... Vậy làm thế nào để nhận ra điều đó ?
- Em cũng chỉ là nghe kể thôi. Hình như khi đó hồn ma sẽ như bức màn sương ấy, yếu ớt lắm !
- Vậy là những linh hồn ấy sẽ tan biến đi sao ? - May trở mắt nhìn, có chút khó hiểu.
- Nếu cứ để như vậy thì sẽ không quá 3 ngày. Trừ phi...
- Trừ phi gì ?
- Cho hồn ma ấy uống máu người ! - Du nói và chột rùng mình như muốn dọa cô.
- Sao ? Ghê vậy á ? - May có chút giật mình, tròn mắt.
- Nhưng đó chỉ là truyền thuyết thôi, em chẳng tin đâu ! - Du phá lên cười.
- Ủ, chị cũng nghĩ vậy !
- Ngày mai học xong là kì nghỉ Giáng sinh rồi. Chị được nghỉ học đúng không ? Đi chơi với em nhé !
- May nhận ra thái độ thật lạ lùng của Du khi cậu nói ra câu đó. Nhưng thôi, bản thân cô nghĩ chắc là do mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Nên May chỉ im lặng, gật đầu đồng ý.
- Hôm nay, vì sao Du lại kể cho cô nghe câu chuyện kì lạ này ?

*

Như đã định, hôm sau cậu đến đón May và chở cô ra bãi biển họ đã đi lần trước. Tuy trong lòng có chút khó hiểu nhưng cô biết nếu hỏi thì sẽ không hay. Thôi thì đành im lặng. Chẳng phải đây là điều May luôn mơ ước hay sao ? Suy nghĩ nhiều thế làm gì ? Lại được ở bên nhau rồi, thật tốt.

Tuy May cùng cậu chỉ đơn giản là chạy dọc theo bờ biển để đón những cơn gió biển mạnh mẽ ulla vào nhưng sao vẫn thấy ấm áp, yên bình đến thế ? Đang lúc thật vui, thật hào hứng thì :

- Du ! Em làm sao vậy ? - May hốt hoảng chạy lại khi thấy Du suýt chút nữa thì đã ngã xuống nước.
- Em thấy hơi chóng mặt tí ! - Du ôm đầu.
- Có sao không ? - Cô định đưa tay cầm lấy bàn tay Du thì bỗng nhiên bị cậu gạt phắt ra.
- Đừng chạm vào người em lúc này !
- Sao thế Du ? Chị chỉ định... - May có phần run run.
- Em... xin lỗi ! - Du nói và chạy nhanh vào trong.
- Chắc chắn là có chuyện gì rồi. - Thái độ vừa rồi của Du làm cô có một linh cảm không tốt.

Rốt cuộc thì số phận còn định thử thách họ thêm điều gì nữa đây ?

22. Chương 24: Dòng Máu Nóng Trở Nên Lạnh Đen !

May càng thêm lo lắng hơn khi tối hôm đó cô thấy Du cứ ngồi lì một chỗ, không nói không rằng với ai. Đường như cậu đang suy nghĩ về điều gì đó...

- Nói cho chị biết chuyện gì đi Du ! - May nhẹ giọng hỏi.
- Em không sao mà chị. - Du cố vẽ ra một nụ cười.
- Chưa bao giờ em gạt tay chị ra. Thế mà lúc chiều... - May nói như sắp khóc.
- May... Em xin lỗi. Chị biết đấy, em không cố ý mà ! - Du rời khỏi chỗ đang ngồi, bước đến định đặt tay mình lên vai cô, nhưng rồi lại thôi.
- Chị chắc chắn phải có chuyện gì đó ! - Cô bất ngờ chụp lấy tay Du làm cậu hốt hoảng rụt tay lại, nhưng không kịp nữa rồi.
- Ô chị... Đừng mà ! - Du cố tách bàn tay cậu ra khỏi bàn tay mềm nhỏ của cô.
- Tay em... Sao lại thế này ? Nó lạnh quá, lạnh hơn bình thường !

Du biết không thể giấu cô được nữa rồi. Cậu không nỡ gạt May vì những điều sẽ xảy ra với mình sắp tới đây. Điều đó đối với cô gái nhỏ kia thật quá tàn nhẫn, cô sẽ lại tổn thương mất. Thế là Du hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ cho giọng thật điềm tĩnh :

- Chị bình tĩnh này... nghe em nói ! Em đã giống như câu chuyện lần trước em kể...
- Sao chứ ? Có nghĩa là... - May như không thể tin vào những gì mình vừa nghe được.
- May đừng khóc ! Đó là quyết định của riêng em mà. Chị đừng để em thấy bản thân mình vô dụng nha. - Du nâng niu bàn tay cô, mỉm cười.
- Chị không muốn Du rời xa chị nữa đâu ! - May nức nở.
- Em biết làm gì đây ? Chị đừng như vậy mà ! - Du nói và cảm thấy tim mình như có một cảm giác gì đó, nhói lên.
- Chị sẽ không để điều đó xảy ra ! - May bỗng đứng dậy, xoay người bỏ chạy ra ngoài.
- May ! Chị quay lại đây ! - Du gọi lớn.

Ngoài bờ biển, nơi những cơn sóng cứ liên tiếp vỗ vào bờ dồn dập lúc này đây chỉ có một mình May ngồi khóc nức nở. Cô không biết sẽ phải tiếp nhận sự thật này như thế nào mới đúng đây ? Bản thân cô sẽ không thể chấp nhận việc Du rời xa mình một lần nữa. Vì cảm giác đó May đã từng trải qua, nó khó chịu lắm, đáng ghét lắm. Sao tạo hoá lại sắp đặt mọi chuyện trở trêu đến thế ? Gần nhau rồi lại phải xa nhau...

*

- Truyền thuyết ? - May như nhớ ra điều gì đó, lại ngồi suy nghĩ vu vơ.

Rồi như đã tìm được cách giải quyết, May lấy vỏ chai nước ngọt nằm vương vãi trên bờ biển, dùng sức đập vỡ nó rồi đưa vào tay mình. Một nhát cửa bằng mảnh vỡ thủy tinh thật bén ngọt, đứt khoát đến vô tình.

Du đã tìm được cô, nhưng sự vui mừng đã dần được thay thế bằng sự hoảng hốt tột độ :

- Chị đang làm trò gì thế này ?
- Chị chỉ giúp em được thế này thôi ! Máu chị đây, em mau uống đi. - Giọng May như lạc hẳn nhưng vẻ mặt vẫn đang rất vui.
- Điên rồi ! Chị điên rồi May ạ ! Nếu như cái truyền thuyết quái quỷ đó là sự thật thì chị nghĩ em sẽ uống máu của chị để được sống tiếp sao ? - Du bắt lực hét lớn, cố tìm cách cầm máu cho cô.

- Chị muốn em đừng đi ! Bản thân không nghĩ sẽ còn cách nào khác, nên... - Cô oà lên khóc nức nở.

- Đừng khóc ! Máu sẽ chảy nhiều hơn đây ! - Du lo lắng nói.

May im lặng, cậu bảo cô ngốc rồi hôn lên trán cô. Vì mất máu, cũng là vì mất sức nên ý thức May dần mất đi. Trước khi ngất đi hoàn toàn, cô chỉ kịp khe khẽ nói một câu :

- Chị xin lỗi... Em đừng đi nha Du !

Lòng cậu đau lắm, chẳng hiểu vì sao lại khóc mất rồi. Vì người con gái mà bản thân cậu yêu như sinh mệnh kia đã hy sinh cho mình như thế.

Du cẩn thận đặt cô nằm xuống giường. Tay cậu luôn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của May, cảm giác trân trọng và yêu quý vô cùng. Đến lúc đôi mi mắt kia khẽ lay động thì Du mới thở phào nhẹ nhõm :

- May...

- Em đây rồi ! - May cười, tuy giọng nói vẫn có phần mệt mỏi.

- Bị mất máu như thế mà còn cười được nữa sao? - Ánh mắt cậu loé lên một tia cười khổ.

- Ở bên em thì làm sao mà có chuyện gì được chứ nhỉ ?

- Em... làm sao mà ở bên chị mãi được đây ?

May im lặng không đáp, Du biết cô đang rất buồn và câu nói vừa rồi thực sự là không nên thốt ra. Thế nên cậu cố tình lãng tránh :

- Giờ em muốn May trải qua kỳ lễ Giáng sinh này cùng em, được chứ ?

- Nhưng sau đó thì sao ?

- Đừng bận tâm điều đó ! Vui vẻ trước đã... - Cậu cười thật tươi cốt là để May có thể yên tâm hơn một chút.

23. Chương 25: Nỗi Lòng Ẩn Giấu Vào Tim

Và rồi một kế hoạch cho đêm Giáng sinh tuyệt vời đã được Du đặt ra. Mặc cho May đang nằm trên giường với vết thương chưa lành ở tay, còn cậu thì ngày càng lạnh hơn vì “ngày ấy ” đang đến gần. Du cũng sẽ cố gắng tìm mọi cách để làm cô vui, như là một lời xin lỗi chân thành với người yêu bé nhỏ.

Thế là Du bắt tay vào việc trang trí căn phòng Giáng sinh, để mặc cho linh hồn yếu ớt của cậu đang lạnh dần đi.

- ” Du love May ”, dòng chữ này đẹp quá chị nhỉ ? - Cậu có vẻ rất hài lòng với sản phẩm mình vừa dán lên tường.

- Kì quá đi. Trông nó sến thế nào ấy ! - May bĩu môi.

- May không thích nó à ?

- Em thích thì để đi. Chị không thèm !

- Thế thì em đành để riêng ra mà nhìn nó một mình vậy... - Cậu thở dài.

- Du giận chị à ? - Cô phát hiện thấy ánh mắt thất vọng của Du.

Du quay mặt vào tường, không đáp, và rồi cậu lại thở dài. Hành động này đã khiến cho ai đó trở nên sốt ruột cực kì :

- Này ! Là nói đùa đấy. Chị cũng thích mà...

Mặt Du giãn ra, cậu cười vì nãy giờ bản thân cố ý bày ra vẻ mặt như vậy chỉ là để chọc May thôi.

*

- Sao không nói gì nữa ? Trông chị có vẻ buồn thế kia ? - Thái độ trầm ngâm của May khiến cậu rất lo lắng.

- Chị đang nghĩ đến lúc em đi, không biết bản thân sẽ như thế nào nữa... - Nói đến đây, như vô thức đôi mắt cô bỗng đỏ hoe.

- Lại thế nữa rồi đấy. Chị quên là đã hứa với em cái gì rồi sao ?

- Nhưng chị sẽ không thể chấp nhận nó mất !

- “Không buồn, không khóc, phải tiếp tục sống tốt”, nhớ không ? - Du nhắc lại lời hứa mà cậu đã từng muốn cô thực hiện.

May im lặng hồi lâu rồi nói :

- Nhưng chị không biết em sẽ đi đâu ? Nơi đó có xa lắm không ?

- Về bên thần chủ quản linh hồn, em sẽ được bình yên mà. Chờ thêm một thời gian nữa, Ngài ấy sẽ hoá kiếp cho em. - Du mỉm cười.

- Vậy là em sẽ quên hết mọi việc ở đây. Và quên đi cả chị, đúng không ? - May thực sự rất ghét khi phải hỏi câu này.

- Có lẽ vậy. - Du nói và cúi đầu xuống, dường như là để tránh đi ánh mắt của cô.

- Thế sao... em không uống máu của chị ? Có lẽ nó sẽ...

- Thôi ngay cái ý nghĩ này đi May ! Làm ơn ! Chị không biết điều đó sẽ có kết cục tệ hại thế nào đâu. - Cậu bực tức, cắt ngang câu nói của May.

- Hại ? Hại như thế nào ?

- Lượng máu em cần không ít đâu. Nó rất nhiều. Có thể sẽ khiến chị mất mạng luôn đấy ! - Du nói.

- Vậy... Hay cứ để chị chết ? - May nói ngay mà chẳng cần suy nghĩ.

- Em xin chị. Đừng nói nữa ! Chị nghĩ rằng em có thể ung dung mà sống khi mất chị hay sao ? - Cậu vò đầu, vẻ mặt cực kỳ khổ tâm.

- Chị...

- Hay là May tặng cho em cái gì đó để kỷ niệm đi. Nếu như có kiếp sau, khi em nhìn vào thì có lẽ sẽ nhớ ra chị đấy, được không ?

Du vừa nói những nói cuối gì thế này ? Thực ra, cậu sợ May sẽ lại rơi nước mắt nên mới tùy tiện nói ra như thế. Chứ cậu không biết bản thân mình có còn cơ hội với hai từ “hoá kiếp” nữa hay không ? Làm sao mà dám mạnh miệng hứa như thế ? Với lại nếu may mắn có được, thì cậu lại lo lắng chẳng biết kiếp sau mình sẽ như thế nào ? Làm sao chắc chắn được cậu vẫn còn nhớ đến May ?

Du đã nói dối, nhưng với mục đích làm cho cô vui vẻ, yên lòng. Điều đó có thực sự đáng trách ?

24. Chương 26: Đêm Giáng Sinh

Đêm Giáng sinh đã đến, cậu bày rất nhiều thứ ra giường May. Nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, Du nói :

- Đầu tiên là món mì Ý, cái món mà lần đầu tiên em làm cho chị ăn đấy, nhớ không ?

- Sao lại không nhớ ? Lúc ấy chị còn không nỡ ăn nữa mà. - May mỉm cười.

- Vậy chị ăn đi. Lần này em sẽ đút lại cho chị ! - Du cuộn mì vào nĩa, đưa cho cô - Há miệng ra nào !

- Oa, mùi vị vẫn như ngày nào ha...

- Vậy thì ăn nhiều một chút !

- Có phải hôm nay là ngày cuối cùng của em rồi không ? - Câu hỏi của cô làm Du chết lặng.

- À... Ừm... Còn bánh kem nữa này. Trông chúng ngon quá chị nhỉ ? - Du cố tình lãng đi.

- Em đừng như thế, nói chị nghe đi ! - May nắm lấy tay cậu, rưng rưng.
- Nếu đúng như vậy thì sao hở chị ?
- Thì... À ! Chị có thứ này cho Du nè. - May nói và lấy từ trong ba lô ra một sợi dây chuyền màu nâu đeo vào cổ cậu.
- Ôi, đẹp quá đi mất ! May tặng cho em à ? - Cậu cầm mặt dây chuyền lên xem - Nó có chữ “M S2 D” này.
- Tặng em, của chị tự làm đấy. Kỉ niệm để kiếp sau em nhớ đến chị. - May hồn nhiên nói.

Du giật mình, bản thân thấy có lỗi với cô quá. Vậy là cô tin lời nói của cậu là thật sao ? Tin vào việc cậu sẽ còn nhớ đến May ở kiếp sau à ? Bây giờ Du không thể dập tắt hy vọng cuối cùng của cô bằng việc thú nhận lời cậu nói lúc trước chỉ là giả tạo được. Nên cậu tự hứa với bản thân rằng nếu có kiếp sau, thì nhất định, nhất định phải nhớ đến May. Nhất định cậu phải tìm lại cô cho bằng được.

Ăn xong chiếc bánh kem thì thời gian của Du cũng sắp hết. Người cậu lạnh dần, lạnh đến mức như một tảng băng. Nhưng rồi...

- Để chị cầm tay em một lúc nhé ?
- Đừng ! Nó lạnh lắm. May sẽ không chịu nổi mất. - Du từ chối ngay.
- Chị không sợ đâu ! - May cầm lấy tay cậu và giật mình vì nó lạnh hơn cô nghĩ.
- Thế nào, lạnh lắm đúng không ? Vậy thì đừng nắm nữa, nha chị ! - Du nói như nắc nhen.
- Không ! Chị muốn cầm lấy nó. Đừng từ chối chị nữa, được không Du ? - Rồi May ôm chầm lấy cậu sau đó.

Làm sao Du có thể nói “Không !” được đây ? Cậu không nỡ để May thất vọng thêm một lần nào nữa nên đã vòng tay ôm chặt lấy cô. Cả hai đang xúc động chẳng thể nói nên lời.

Sau đó, cậu đỡ May nằm lại giường. Bàn tay vẫn đan lấy bàn tay, thật chặt. Giọng Du lạc hẳn :

- May hứa là sẽ không khóc nhé ! Được không ? Em sẽ không thể yên tâm ra đi khi thấy chị buồn đâu !
- Được ! Chị hứa...
- Một lát nữa, dù cho xảy ra chuyện gì thì chị cũng cứ nhắm mắt lại. Đừng nhìn gì hết, nha !
- Nhưng tại sao ?
- Cứ làm theo lời em, đừng hỏi mà !
- Ủ, chị biết rồi...
- May này, chị quan trọng với em lắm đấy biết không ?
- Em cũng thế. Cảm ơn vì em đã đến với chị. Cho dù nó thật ngắn ngủi, nhưng chị... - May bỗng trở nên ấp úng.
- Chị làm sao ? Nói em nghe xem nào !
- Chị yêu em ! - May nói thật rõ to.

Du giật mình, rồi cậu mỉm cười vì hạnh phúc :

- Cuối cùng thì May cũng chịu nói ra điều đó rồi sao ?
- Chị nghĩ là em biết nên không cần phải nói ra đâu, nhỉ ? - May cầm tay cậu đặt lên nơi có trái tim mình.
- Em biết chứ, người chị ấm quá ! Cả trái tim chị nữa, thật nhẹ nhàng và thuần khiết biết bao... - Cậu nhắm mắt lại, cảm nhận nhịp đập nơi trái tim của cô gái nhỏ.
- Chị yêu em cũng nhiều như em yêu chị vậy, thật đấy !
- Em tin chị mà ! - Có câu nói này của cô, Du đã mãn nguyện lắm rồi.

May nhìn cậu, nhìn linh hồn của cậu đang dần trong suốt như màn sương đêm. Cô khóc, khóc không phải vì sợ Du mà là sợ cho điều gì đó sắp xảy ra sẽ mang cậu đi xa, mãi mãi.

25. Chương 27 [end]: Tạm Biệt, Tiểu Hồn Ma !

Bây giờ, thời gian của Du chỉ còn tính bằng giây. Biết sắp đến lúc, cậu liền cúi xuống, hôn lên trán May một nụ hôn thật sâu. Du ước gì mình có thể mang theo mùi hương này đi. Rồi cậu gục đầu vào hõm vai của May, thì thầm :

- Em yêu chị nhiều lắm... Chị phải sống thật tốt, có biết không ?

Và rồi Du bỗng đứng dậy, trông cậu bây giờ mỏng manh quá. May cố nhìn thật kĩ như muốn ghi nhớ mãi khuôn mặt ấy, dáng người ấy.

- May sẽ luôn đeo chiếc vòng tay của em chứ ? - Du mỉm cười, cúi xuống lau đi nước mắt cho cô.

- Tất nhiên rồi ! Kỷ niệm mà... - May cố cười.

- Đúng rồi. Kỷ niệm ! Em cũng có đây mà. - Cậu nói và khẽ hôn vào mặt dây chuyền.

Không biết nói gì nữa, thế là cả hai cùng im lặng nhìn nhau. Một hồi sau thì...

- Em đi chị nhé ! - Du nói nhỏ.

May khẽ gạt đầu, vì có cái gì đó nghẹn ứ nơi cổ họng khiến cô không thể nói thành lời. May vẫn nằm đấy, nhìn cậu. Rồi cậu bỗng vỡ tan như thủy tinh. Linh hồn kia vỡ ra hàng ngàn mảnh vụn rồi tan biến đi. Tan biến như cậu chưa từng tồn tại. May nhắm mắt, quay mặt vào trong như không muốn nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, thật quá tàn nhẫn mà.

Du đã đi. Đi về nơi cậu nên đến. Cô gái nhỏ vẫn nằm đấy, nhắm mắt và im lặng. Rồi bất giác, May oà lên khóc nức nở. Nước mắt trào ra khi nhớ về Du, nhớ về những kỷ niệm khi ở bên cậu lúc trước. Hạnh phúc lắm !

Và cô lại khóc to hơn khi nghĩ đến việc Du tan biến mà mình không thể làm được gì. Cứ thế, May cứ nức nở suốt đêm.

*

- May ơi ! Mở cửa cho tớ... - Tiếng gọi ở ngoài sân vọng vào khiến May giật mình.

- Ai vậy nhỉ ? Không lẽ là Du ? - May suy nghĩ theo quán tính.

Cô vội chạy ra mở cửa, đó tất nhiên không phải Du mà là Minh An.

- Cậu làm gì ở đây ? - May hỏi.

- Đến đón cậu về.

- Sao cơ ? Sao cậu biết tớ ở đây mà đến ? - Về mặt của cô hết sức ngạc nhiên.

- Chuyện dài dòng lắm. Tớ sẽ nói trên đường về...

May vào trong, đeo ba lô và ra về. Cố gắng nhìn ngôi nhà ấy một lần nữa vì nghĩ rằng có thể đây là lần cuối cùng mình đến đây.

- Tạm biệt Nam Phong !

Thế rồi Minh An chở cậu về trên chiếc mô tô của cậu. Cậu chạy với tốc độ rất nhanh, May có phần hơi sợ nên đã ôm cậu chặt cứng :

- Tớ xin lỗi ! Tại gió lớn quá, tớ sợ...

- Không sao !

- Cậu vẫn chưa nói cho tớ biết vì sao cậu đến đây đấy nhé.

- À, là Du nhờ tớ đến đón cậu về. - Minh An cười, nói.
- Sao chứ ? Cậu ấy nói với cậu khi nào ? - May tròn mắt hỏi.
- Từ trước kì nghỉ lễ Giáng sinh.

Thì ra, Du đã biết trước mọi việc nên đã sắp xếp tất cả để có được buổi đi chơi cuối cùng với cô. Đến những giây phút cuối tồn tại, cậu vẫn lo lắng cho May, nhiều lắm.

- May sao thế ? Khóc à ? - Minh An hỏi khi vô tình nghe thấy tiếng nấc nhẹ từ cô.
- À, không ! An cứ mặc kệ tớ ! - May nói trong nước mắt.
- Đừng như thế chứ ! Cậu định không để cho Du an tâm mà ra đi à ?
- Tớ biết rồi, bản thân sẽ cố gắng thật mạnh mẽ ! - May nói và lấy tay gạt đi những giọt nước mắt lăn dài trên má.
- Phải vậy chứ ! Ôm chặt vào đây ! - Minh An nói và rò ga cho xe chạy nhanh hơn.

Thời gian đầu, như bao cô gái thất tình khác. May buồn lắm, có khi còn khóc rất nhiều nữa. Xung quanh cô luôn có những người bạn tốt như Thanh và Lam. Họ luôn ở bên May để giúp cô quay về với cuộc sống như trước kia. Còn có Minh An, cậu vẫn như ngày nào, vẫn luôn ở phía sau cô. Đối với May, Minh An chỉ có thể là một người bạn thân. Bởi vì cậu biết rằng May mãi mãi không quên được Du để chấp nhận cậu.

Có lần cô từng cùng với Minh An đi đến thăm mẹ của Du. Cả hai quyết định sẽ nói cho bà nghe sự thật rằng cậu đã chết. Nhưng rồi thật không ngờ, bà đã biết trước điều đó, từ rất lâu rồi. Mẹ cậu bảo, bản thân không muốn nói ra vì cho dù Du có là một hồn ma hay là gì đi nữa, thì cậu vẫn là Nam Phong, vẫn là con trai yêu quý của bà.

Mọi việc cơ bản đã được giải quyết xong và May sau đó cũng dần trở lại với cuộc sống bình thường. Nhưng có lẽ đó chỉ là vẻ bề ngoài, vì ở trong lòng cô luôn có một khoảng rất lớn vẫn dành cho Du - người mà cô yêu nhất. Bản thân May luôn tin tưởng rằng, cậu cũng sẽ như thế. Khẽ nắm chặt lấy chiếc vòng tay, ôm vào lòng, May thì thầm :

- Du ! Chị yêu em ! Bình yên nhé...

Rồi Du sẽ lại trở về tìm cô, đúng chứ ?

26. Chương 28 [ngoại Truyện] : Ai Bảo Yêu Tiểu Hồn Ma Sẽ Không Hạnh Phúc?

Thời gian, nó là thứ vũ khí có thể tàn phá mọi thứ. Nhưng chính nó lại không đủ khả năng làm ảnh hưởng đến cuộc tình đầy vững chắc của Du và May. Họ vẫn thế, luôn yêu nhau như cái thuở ban đầu. Thậm chí càng ngày tình cảm giữa hai người họ càng thêm sâu đậm hơn bao giờ hết.

May cứ ngỡ là suốt đời này sẽ không bao giờ có thể gặp lại Du. Nào ngờ, sau cái ngày mà cậu ra đi ấy đúng hai năm, vào lúc trời đã dần bước vào mùa mưa “quen thuộc”...

Sáng hôm đó, thời tiết vẫn ẩm ướt đến lạ. May thơ thẩn đi trên con đường đến trường. Chán thật, lại nhớ về Du nữa rồi. Hai năm qua, dù có cố gắng bao nhiêu cô cũng không thể đánh bật hình ảnh của Du ra khỏi tâm trí mình. Cô luôn tự hỏi vì sao số phận lại trêu đùa với cô như thế? Sao lại cho cô biết thế nào là yêu làm gì? Để rồi cuối cùng lại thả tay tước đoạt đi cái niềm hạnh phúc mà lẽ ra cô đáng được nhận?

Ừ thì, có lẽ người và ma đã được định sẵn là không thể nào hoà hợp. Vì cơ bản họ đâu cùng một thế giới...

Và kết quả cho sự ngớ ngẩn của May là :

- ‘Sụt.... Oạch’ - May lại bị trượt chân té ngã vì đường quá trơn.

Khỉ thật, May không thêm đứng dậy nữa. Cô bực tức giậm giậm bàn chân, trút giận xuống mặt đường và oà khóc nức nở.

Tốt nhất là cứ khóc đi, mãi mãi cũng không cần tỉnh lại nữa.

Nhưng rồi...

- Có sao không? Sao lại không cẩn thận gì hết vậy?

May ngược nhìn lên. Tuy nước mắt đã làm cho tầm nhìn của cô nhoè đi một chút nhưng vẫn đủ để May nhận ra được có một người đang đưa bàn tay ra định đỡ cô đứng dậy.

Nắm lấy bàn tay rắn chắc ấy và gượng sức đứng dậy, May lí nhí nói cảm ơn. Chợt cô giật mình khi thấy người đang đứng trước mặt mình lúc này...

Thực sự là rất giống!

- Du? Em... - Cô như người mất hồn, lắp bắp mãi cũng không thể nói thành tiếng.

- Làm gì mà chị ngạc nhiên ghê thế? Thôi, chị đi học đi... - Người ấy mỉm cười với May, cô thấy nụ cười này có muôn phần thân thuộc.

Không thể nhầm lẫn vào đâu được.

- Em... - May bị gì thế nhỉ, cứ tròn mắt mà nhìn người ta mãi thôi.

- Tạm biệt!

Và rồi người đó bước đi ra xa, May cố gắng quan sát : là đi chứ không phải biến mất! Một lúc lâu sau đó, May mới hoàn hồn một cách trọn vẹn.

Khung cảnh này, vì sao lại giống với lần đầu tiên như thế?

Lần đầu cô gặp Du, cũng là do vấp ngã thế này.

Cũng vào lúc tiết trời vào mưa.

Và câu đầu tiên mà Du nói là : “Có sao không? Sao lại không cẩn thận gì hết vậy?”

Là thời gian đã quay lại xuất phát điểm lúc trước rồi sao?

Để cho May có thể làm lại mọi thứ?

À không, chắc không phải đâu! Đây chính là hiện tại! Vì May đã kịp nhận ra sợi dây chuyền màu nâu ấy - thứ mà hai năm trước Du không thể nào có được.

Chỉ có thể là hiện tại thôi...

- Đúng là em! Du của chị đã giữ lời hứa, trở về thật rồi...

Rồi May tiếp tục đi trên con đường đó với một tâm trạng hạnh phúc cực kỳ. Cô đâu hay rằng người đó vẫn chưa đi khỏi, cậu là đang dõi theo May ở phía sau kia :

- May, em về rồi! Mọi thứ sẽ được bắt đầu lại, chị nhé?

S

Thời gian sau đó, thật kỳ lạ : Du bỏ ra công sức bắt tay vào việc theo đuổi lại cô. Ban đầu, May không hiểu tại sao cậu lại làm như vậy? Cho đến khi được hỏi, Du mới bình thản mà giải thích rằng :

- Vì em muốn theo đuổi May với tư cách là một con người. Muốn chân chính được ở bên chị, có biết không?

27. Chương Góc: Thông Báo Và Quảng Cáo

THÔNG BÁO NHỎ

(dành cho những bạn đã ủng hộ Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma của mình trong suốt thời gian qua)

Nói sao nhỉ? Cảm ơn các bạn nhiều lắm, vì đã dành nhiều tình cảm cho NCMTHM của mình nha. Mình cảm thấy rất vui vì điều đó.

Như trong phần giới thiệu, câu chuyện này chỉ được vẽ ra sau giấc mơ ‘không thể nào nhắm hơn’ của mình vào một buổi sáng năm ngoái. Còn nhớ, cả ngày hôm đó mấy cái “ý tưởng” nó cứ lẩn vẩn trong đầu. Không còn cách nào khác, mình đành phải viết ra. Cho bộ não không bị “tràn bộ nhớ”. (hờ hờ)

Sẵn đây mình cũng chia sẻ luôn, NCMTHM mình viết trong vòng 8 ngày. Chỉ 8 ngày nghỉ sau kì thi HKII năm ngoái. (bởi vậy nó mới “dở” như vậy đó)

Ban đầu mình chỉ định “tự kỷ” giữ nó để tự mình đọc thôi. Không ngờ một bữa kia, nhờ bạn thân đáng ghét ngỏ ý muốn “nghĩa” qua một chút. Thế là bị dụ, nhắm mắt đưa chân mà sa lưới.

Nhờ bạn ý ủng hộ, không biết nhờ cái động lực nào mà mãi đến một năm sau đó, NCMTHM mới được mình tỉ mỉ gõ lại trên Word và xuất hiện ở .com.

Ném đá, lượt views ít, bị ăn bơ... là những việc mà mình đã sớm chuẩn bị tinh thần trước để không phải bị hụt hẫng. Nhưng không ngờ, câu chuyện chẳng mấy đặc biệt này lại được nhận những phản hồi tích cực từ các bạn. (bất ngờ - ing)

Ngoại truyện, phần hai, không phải là mình chưa nghĩ đến. Nhưng, liệu nó có hợp lý không? Cho Du trở về à? Nhưng bằng cách nào chứ?

Nói hơi bị nhiều rồi nhỉ? Thôi, chốt lại vấn đề nhé :

- Thứ nhất : mình đã viết tặng các bạn một chương ngoại truyện rồi nh**THÔNG BÁO NHỎ**

(dành cho những bạn đã ủng hộ Nhà Có Một Tiểu Hồn Ma của mình trong suốt thời gian qua)

Nói sao nhỉ? Cảm ơn các bạn nhiều lắm, vì đã dành nhiều tình cảm cho NCMTHM của mình nha.

Như trong phần giới thiệu, câu chuyện này chỉ được vẽ ra sau giấc mơ ‘không thể nào nhắm hơn’ của mình vào một buổi sáng năm ngoái. Còn nhớ, cả ngày hôm đó mấy cái “ý tưởng” nó cứ lẩn vẩn trong đầu. Không còn cách nào khác, mình đành phải viết ra. Cho bộ não không bị “tràn bộ nhớ”. (hờ hờ)

Sẵn đây mình cũng chia sẻ luôn, NCMTHM mình viết trong vòng 8 ngày. Chỉ 8 ngày nghỉ sau kì thi HKII năm ngoái.

Ban đầu mình chỉ định “tự kỷ” giữ nó để tự mình đọc thôi. Không ngờ một bữa kia, nhờ bạn thân đáng ghét ngỏ ý muốn “nghĩa” qua một chút. Thế là bị dụ, nhắm mắt đưa chân mà sa lưới.

Nhờ bạn ý ủng hộ, không biết nhờ cái động lực nào mà mãi đến một năm sau đó, NCMTHM mới được mình tỉ mỉ gõ lại trên Word và xuất hiện ở .com.

Ném đá, lượt views ít... là những việc mà mình đã sớm chuẩn bị tinh thần. Nhưng không ngờ, câu chuyện chẳng mấy đặc biệt này lại được nhận những phản hồi tích cực từ các bạn.

Ngoại truyện, phần hai, không phải là mình chưa nghĩ đến. Nhưng, liệu nó có hợp lý không? Cho Du trở về à? Nhưng bằng cách nào chứ?

Nói hơi bị nhiều rồi nhỉ? Thôi, chốt lại vấn đề nhé :

- Thứ nhất : mình đã viết tặng các bạn một chương ngoại truyện rồi đấy. Như mong muốn của các bạn : Du sẽ trở về và ở bên May. Và đó cũng là **CHƯƠNG 28** của truyện.

- Thứ hai : nếu NCMTHM tiếp tục được nhận những phản hồi tích cực từ các độc giả, nó sẽ được viết tiếp phần 2. Xem như là một món quà nhỏ mình tặng cho các bạn nhé. Mấy ngày qua mình đã viết thử bản thảo lên giấy rồi, giờ chỉ chờ vào ý kiến của các bạn thôi.

- Thứ ba : ngoài NCMTHM, mình còn một đứa con tinh thần nữa, đó là Ma Cà Rồng Sa Ngã - tâm huyết của mình hơn nửa năm luôn đó nha. Cốt truyện cũng được mình đầu tư và chăm chút hơn một tí. Hi vọng các bạn dành một chút thời gian để “nghĩa” qua em nó nhé?

- Thứ tư : cảm ơn các bạn đã đọc đến đây.

Những gì mình muốn làm trên kia nhằm mục đích để cho những độc giả đã yêu quý mình không phải thất vọng! Và mong sẽ lôi kéo thêm vài viewers nữa về phe mình (he he).

Hãy để lại comments góp ý cho mình bất cứ khi nào có thể. Mình bị nghiện đọc comments của độc giả quá rồi (bệnh nặng ~. ~). Và nếu các bạn thấy truyện của mình “có vẻ ổn” thì giới thiệu cho các viewers khác nhé!

Thông báo lầm nhảm này xin được kết thúc. Xin lỗi vì đã nói hơi bị nhiều (khà khà) ...

Chào thân ái và chúc sức khỏe các độc giả!

- JieMay (Vi Hồng Anh fb) -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-co-mot-tieu-hon-ma>